

nové město

06/2024 - ROČNÍK 33 (27)

www.novemesto.cz

5/ Povodně a popovodňová pomoc

6/ Nejen o úloze žen v církvi s Katarínou Jančišínovou

8/ O komunitě Benedictus s manžely Jindrovými

Milí čtenáři,

**děkujeme Vám za přízeň v uplynulém roce,
za Vaše reakce na články a další podporu.**

S blížícím se koncem kalendářního roku chceme připomenout **platbu předplatného na rok 2025.**

Uvnitř časopisu naleznete složenku s Vašimi platebními údaji a též s QR kódem, který platbu zjednodušuje.

Roční předplatné činí (jako vloni) 660 Kč.

Platbu proveďte, prosíme, nejpozději do 31. ledna 2025 na číslo účtu 6043141003/2700.

S případnými dotazy se neváhejte obracet e-mailem na predplatne@novemesto.cz nebo telefonicky na číslo **+420 733 798 155.**

Jsme **vděční za jakýkoli finanční dar.**

Můžete zaslat také vyšší částku, než činí předplatné, či využít možnost poslat dar na účet Nadačního fondu časopisu Nové město (43-2646440207/0100). Nabízíme též možnost **dárkového předplatného.** Časopis můžete předplatit například svým dospělým dětem, příbuzným nebo přátelům, na jejichž adresu bude časopis zaslán. Obdarovanému můžete předplatné symbolicky předat pomocí dárkového certifikátu, který naleznete na zadní straně časopisu či na našich webových stránkách.

Předplatné do zahraničí činí 1400 Kč a pro zadání platby použijte tyto údaje –
IBAN: CZ71 2700 0000 0060 4314 1003
Swift: BACXCZPP.

Přejeme, ať Vám časopis přináší mnoho dobrého!
Redakce a redakční rada

nové město

Časopis Hnutí fokoláře – 06/2024, vychází 6x ročně, ročník 33 (27) – 33. ročník od vzniku československé verze, 27. ročník samostatné české verze. ■ Vydává Dílo Mariino (Hnutí Focolare) – ženská část, Strašovská 841, 190 17 Praha 9 – Vinoř, IČO: 45247935 ■ Časopis je v distribuci též v Knihkupectví Paulínky, Jungmannovo nám. 18, Praha 1. ■ Roční předplatné: 660 Kč. Bankovní spojení: UniCredit Bank, Czech Republic, a. s. Praha, č. ú. 6043141003, kód banky: 2700. IBAN: CZ71 2700 0000 0060 4314 1003 Swift: BACXCZPP ■ Zodpovědný redaktor: Mgr. Ludmila Šturmová ■ Výkonný redaktor: Mgr. Magdalena Broschová ■ Administrativní redakce: Jana Nováková ■ Redakční rada: Ing. Milena Honetschlägerová, Ing. Jiří Kratochvíl, Mgr. Marie Koukolová, Mgr. Marie Srbová, Ph.D., Ing. Zdeněk Vích, CSc. ■ Překlady a redakční spolupráce: Dominika Dotlačilová, Mgr. Marta Hanušovská, Marie Honetschlägerová, PhDr. Vlastimila Kristová, PhDr. Drahomíra Syrůčková, ■ Grafická úprava a zlom: Grafika Vodička & Dezortová ■ Tisk: Grafotechna plus, s. r. o., Lýskova 1594/33, 155 00 Praha 13 – Stodůlky ■ ISSN 1212 – 0782 ■ Reg. číslo: MK ČR E 7868. Novinová zásilka – Povolila ČP, s.p., OZ Praha, č.j. NP 1362/1994. Ze dne 27. 6. 1994 ■ Nové město ve světě vychází celkem ve 36 vydáních ve 22 jazycích ■ Objednávky slovenského časopisu Nové mesto zasílejte na adresu: Nové mesto Redakcia, Tajovského 737/1, 040 01 Košice, e-mail: casopis@nm.sk, tel.: +421 911 445 626. ■ Titulní strana: Katarína Jančišinová, foto: archiv K. Jančišinové.

OBSAH

Tipy a náměty

- 3/ Trikrát denne jeden, a čo ďalej?
25. výročí Josefa Luxe
Jak se Vám líbí Nové město?
Podzimní konference Člověk a média

Ohlédnutí

- 4/ Dvě odlišné papežské návštěvy
5/ O pomoci, kterou voda přinesla

Člověk v dnešní době

- 6/ Nejen o úloze žen v církvi s Katarínou Jančišinovou

Vztahy, rodina, společnost

- 8/ Ukazovat dary, jedinečnost a přínos lidí s mentálním postižením
10/ Bilancování Jaroslava Šturmy

Posezení s televizním moderátorem

- 11/ Společně s The Chosen na TV NOE
(Rozhovor s P. Liborem Všetulou)

Slovo života

- 12/ „Ona však dala ze svého nedostatku. Dala všechno, co měla, celé své živobytí.“ (Mk 12,44)
13/ „Vždyť u Boha není nic nemožného.“ (Lk 1,37)

Život ze Slova

- 14/ I drobná pomoc je andělskou pomocí
Náušnice

Duchovní inspirace

- 15/ Opírat se o život (Chiara Lubichová)
16/ Přínos k „nové evangelizaci“ (P. Pasquale Foresi)

Duchovní inspirace v praxi

- 17/ Aby život mohl být darem

Z Hnutí fokoláře

Na cestě synodality

- 18/ Jak realizovat rozhovor v Duchu Svatém

Z Hnutí fokoláře

Život gen

- 20/ Gen 3: nejen o zpovědi a „fokole“

Z Hnutí fokoláře

- 22/ Společný jmenovatel – mariapoli
24/ Oáza míru

Komiks

- 25/ Duchovní posilovna

(Za)myšlenka

- 26/ Zvláštní měsíc
27/ Indigová? Indigová!

Trikrát denne jeden, a čo ďalej?

Uprostred tolika chmurných zpráv, ponoření do různých společenských, osobních a často nelehkých situací, dostáváme do rukou další knihu Kornela Brosche st. ze série „Trikrát denne jeden...“ ze slovenského Vydavateľstva Nové mesto.

Dovolte mi říci, že právě v této době, kdy se na nás valí tolik těžkostí, takovou knihu potřebujeme. Chvilí jsem přemýšlel nad druhou částí názvu této knihy: „... a co dál?“. Odpověď jsem našel v nedávném setkání papeže Františka s asi stovkou komediantů z celého světa. To „co dál“ spočívá právě v tom, že smích je nakažlivý a sblíží lidi. Papež František to vyjádřil velmi pěkně: „Je snazší smát se společně než o samotě: radost umožňuje sdílení a je nejlepším lékem proti sobectví a individualismu. Smích také pomáhá odbourávat sociální bariéry a vytvářet mezi lidmi vazby.“

Myslím, že to je posláním nejen této knihy, ale celé trilogie *Trikrát denně jeden...*

Talent humoru, a nepochybuji, že autor této knihy ho má, je vzácný dar. Spolu s úsměvem šíří v lidských srdcích a mezi lidmi pokoj a naději. Neboť humor není jen znamením naděje, ale humor naději přináší a posiluje.

„Pamatujte si: pokud dokážete vyvolat inteligentní úsměv na rtech, byť jen jediného člověka – to, co se chystám říct, není kacířství – rozesmějete i Boha.“ Tento výrok papeže Františka zkusím parafrázovat a dodat, že četba této knihy jistě rozesměje i Boha.

Přeji všem dobré (nejen individuální) čtení těchto stránek. Kež nám připomenou a dokáží, že člověk není jen homo sapiens, ale také homo ludens.

Knihu můžete objednávat přes www.nm.sk.

Martin Uher

1. Promluva papeže Františka ke komikům a humoristům z celého světa, 14. června 2024, www.vaticannews.va.

Jak se Vám líbí Nové město?

Rádi bychom Vás poprosili o zpětnou vazbu. Na internetové adrese <https://www.novemesto.cz/dotaznik/> najdete soubor otázek, ze kterých bychom rádi lépe pochopili, co v Novém městě hledáte, co je pro Vás užitečné a jaké další oblasti do budoucna rozvíjet.

Vyplnění dotazníku je anonymní a trvá kolem deseti minut. Budeme moc rádi, pokud své odpovědi zaznamenáte a nám tím poskytnete cennou zpětnou vazbu. Vyplňování formuláře bude otevřené do 30. listopadu 2024. V následujícím čísle (1/2025) přineseme zpracované výsledky. Předem děkujeme za Vaši ochotu a Váš čas! *Redakce*

25. výročí Josefa Luxe

Letos v listopadu uplyne 25 let od úmrtí mého manžela Josefa Luxe. Přijměte pozvání na vzpomínkovou mši svatou, kterou bude za něj celebrovat pan arcibiskup Jan Graubner 30. listopadu 2024 v 11 hodin v pražské katedrále.

Věra Luxová

Josef Lux byl významný český politik 90. let a s manželkou Věrou mají šest dětí. Byl též ženatým fokolariem. Kvůli boji s leukémií podstoupil transplantaci kostní dřeně, po které ve svých 43 letech podlehl pooperačním komplikacím.

Podzimní konference Člověk a média

Konference se koná ve čtvrtek 7. listopadu 2024 na téma **Média a polarizovaná společnost. Jak k polarizaci dochází a jaká jsou polarizační dělení? Jaké průzkumy této oblasti proběhly? O tom všem budou hovořit hosté konference a také hledat odpovědi na otázku, jakým způsobem mohou média mírnit rozdělení ve společnosti a jak mohou přispívat k soudržnosti.**

Účast přislíbili Martina Klicperová-Baker – politická psycholožka z Psychologického ústavu Akademie věd České republiky, analytik Jiří Tábořský z agentury STEM a novinář a vysokoškolský pedagog David Klimeš.

Akce se bude konat již tradičně v Americkém centru v Praze na Malé Straně od 17:30. Přihlašovat se můžete zdarma na www.clovekamedia.cz.

Bibiána Šmehilová

Dvě odlišné papežské návštěvy

OHLÉDNUTÍ

V září letošního roku papež František podnikl hned dvě zahraniční cesty, do nichž vtělil velkou část své agendy, kterou se zabývá po celý svůj více než desetiletý pontifikát. Při pohledu na zvolené destinace mě napadá jedno z českých přirovnání - „nebe a dudy“, což vyjadřuje jejich velkou kulturní, mentální a náboženskou odlišnost. Současně se lišil i způsob Františkova přijetí.

První a zároveň nejdelší cesta během jeho působení v úřadu kormidelníka Petrovy lodičky vedla do nábožensky a kulturně velmi odlišných zemí Asie a Oceánie. První zastávkou se stala **Indonésie**, kde křesťané tvoří jen malou část populace, ale nejlidnatější muslimská země je považována za konfesně tolerantní, ačkoli zde působí islamičtí teroristické organizace jako je „Jemaah Islamiyah“. Papež proto kladl důraz na to, aby země dostávala svému vlastnímu sloganu „jednota v rozmanitosti“. Velmi silně rezonovala potřeba náboženského bratrství a odsouzení

politizace a ideologizace víry. K důležitým tématům, jež papež během své asijské cesty otevíral, patřila problematika klimatických změn. Konkrétně **Papua - Nové Guinea** zažila jen pár měsíců před papežovým příjezdem velkou tragédii, když v důsledku masivního sesuvu půdy po vytrvalých deštích zemřelo kolem 2 000 lidí. Proto vyzdvihoval potřebu lidí žít v souladu se stvořením. Největší ovace na papeže čekaly

Papež František v dialogu s mladými na setkání v Singapuru.

Foto: popefrancis2024.sg

ve **Východním Timoru**, kde je katolicí dominantní konfesí, a který si připomínal pětadvacet let od své samostatnosti právě na Indonésii. Mše se tam zúčastnilo 600 000 lidí, tedy polovina obyvatel ostrova. V **Singapuru** obdivoval mohutný technologický pokrok, třeba v podobě řady mrakodrapů, ale současně připomněl, že „nejkrásnější stavbou, nejvzácnějším pokladem, nejvýnosnější investicí v Božích očích jsme my sami“. Ve všech státech, kde se mu dostalo vřelého přijetí, zdůrazňoval potřebu pamatovat na chudé a sociálně vyloučené, což se týká i pracovních migrantů, kteří často žijí v ponižujících podmínkách.

Na přípravách úspěšné cesty se významně podílel filipínský kardinál Tagle, který je řazen mezi takzvané „pababili“, tedy mezi kardinály, kteří mají šanci být případně zvoleni papežem.

Velmi fyzicky náročnou cestu papež zvládl bez viditelnějších obtíží a naopak bylo vidět, že je v dobré kondici, což bylo znát třeba v případech, když opouštěl předem připravený text a vstupoval do živého dialogu s posluchači.

Druhá cesta vedla do Evropy, konkrétně **Belgie a Lucemburska**, které jsou zasaženy dopady výrazné sekularizace, na rozdíl od dynamicky se rozvíjejícího asijského křesťanství. Zvláště v Belgii bylo znatelné, že církev je zde pod palbou kritiky i kvůli jejímu chování v minulosti, kdy se pod koberec zametaly případy sexuálního zneužívání, nebo praxi, kdy byly odnímány děti svobodným matkám a násilně dávány k adopci. Napjaté ovzduší bylo možné vnímat při diskusi s pedagogy a studenty Lovanské univerzity, jejíž 600. výročí si přijel František připomenout. Zde se předmětem sporu staly otázky role žen v církvi, kdy sálem zněla mimo jiné kritika toho, že ženy nemohou získat kněžské svěcení. Problém však byl zejména v tom, že představitelé univerzity navzdory snaze Františka o otevřený dialog, vydali k jeho vyjádřením velmi kritické prohlášení. Papež byl z přístupu univerzity viditelně rozladěn, proto své rozčarování z návštěvy dal najevo i během zpátečního letu do Říma. Současně by však neměla zapadnout třeba setkání s tamní jezuitskou komunitou, kde papež kladl důraz na kreativní způsoby oslovení nekatolické společnosti a inkluzivního otevírání se církve lidem, kteří hledají.

Jaroslav Šebek,
historik

O pomoci, kterou voda přinesla

OHLÉDNUTÍ

Foto: Barbora Müllerová

Letošní zářijové povodně napáchaly množství škod a způsobily nemalé bolesti. Zároveň ale uvedly do pochodu solidaritu různého druhu - finanční sbírky, modlitby, dobrovolnickou pomoc... Oslovili jsme Ludmilu Seidlovou, pedagožku z Hradce Králové, která se pravidelně účastní letní dobrovolnické brigády SummerJob. Popsala, jak spolu s dalšími mladými lidmi zareagovala na zápravu o povodních.

Dobrovolnickou brigádu SummerJob ze stránek Nového města už jistě znáte.

Místa jejího konání pravidelně měníme, proto jsme jich už pár stihli poznat - letos proběhl 15. ročník.

O to více jsme prožívali zářijové povodně, které zasáhly mimo jiné i dvě místa, kde jsme v předchozích letech

pracovali - Jesenicko (2016-2018) a Beňešov nad Černou (2019-2022).

Okamžitě jsme začali přemýšlet, jak pomoci. První nápad přišel v podobě vytvoření a benefičního prodeje pohlednic, dále pak v možnosti přispět finančně

ně, přičemž veškerý výtěžek putuje právě do těchto dvou konkrétních obcí, které známe. To bylo možné zrealizovat díky neziskové organizaci Pontes, z. ú., která celkově pomáhá s granty a dotacemi pro SummerJob.

Pomoci jsme chtěli ale i osobně, tak, jak jsme zvyklí z našich letních akcí.

Proto jsme se domluvili s panem starostou Leošem Hannigem z Vápenné a svátek sv. Václava jsme oslavili výjezdem na Jesenicko.

Již cestou jsme viděli výsledky zkázy - chybějící kusy silnic, zkroutené koleje železnice, venkovní hromady zničených věcí připravených na likvidaci.

Naše auta putovala z Prahy, Brna a Hradce Králové. Na místě jsme se rozdělili - část pomáhala ve Skorošicích paní, kterou známe osobně z našeho předchozího působení.

Další část pracovala u 91leté paní ve Vápenné. V hlavní roli bylo bahno, jeho nánosy a úklid okolí.

Náročná pro nás byla už jen doprava po Vápenné - v obci chybí kusy silnic, většina mostů, infrastruktura je velmi narušená.

Pro mě osobně bylo, kromě samotné pomoci, těžké vidět aktuální realitu obce, kterou si pamatují před pár lety jako krásné, opečovávané místo. Velmi mě potěšil pozitivní pohled místních, kteří nic nevzdávají a odhodlaně se pouští nejen do úklidu, ale i nápravy škod.

Vzájemně radostné bylo na závěr dne krátké setkání s panem starostou Vápenné Leošem Hannigem. Zavzpomínali jsme na působení SummerJobu na Jesenicku, poptali se na novinky obce i se seznámili se situací místních během povodní, kdy byli pár dní odříznuti od světa, a vizí pro následující týdny i měsíce.

Všechny, které povodně zasáhly, čeká ještě dlouhá cesta, ale věříme, že s pomocí nás všech okolo je možné zvládnout vše!

Ludmila Seidlová

Foto: Ludmila Seidlová

Nejen o úloze žen v církvi s Katarínou Jančišínovou

ČLOVĚK V DNEŠNÍ DOBĚ

Mluví Konferenci biskupů Slovenska, překladatelka z italského a německého jazyka, bývalá redaktorka a editorka slovenského Nového mesta, manželka řeckokatolického kněze, maminka tří dětí a vdaná fokolarínka. To je Katarína Jančišínová.

● **Už je to více než rok, co ses stala mluvčí slovenské biskupské konference. Jak bys tento uplynulý rok popsala?**

Uplynulý rok uběhl rychle, možná právě proto, že jsem nastoupila do nové práce a mnoho situací jsem zažívala poprvé. Hodnotím ho jako velmi obohacující, ale také náročný. Občas jsem si kladla otázku, jestli jsem se rozhodla správně, protože únava rostla a podnětů bylo často příliš. V takových chvílích jsem se vracela k okamžiku, kdy jsem při svém rozhodování jasně cítila, že jedním v souladu s tím, co po mně Bůh chce. Je to dobrá škola důvěry v Boha a spolupráce s druhými.

● **Jaké to je být první ženou a laičkou na pozici mluvčí Konferenci biskupů Slovenska? Určitě to vyžadovalo velkou odvahu a krok do nejistoty.**

Přestože jsem jako žena přišla do převážně mužského prostředí, mohu říci, že mám pozitivní zkušenosti. Bylo to ostatně rozhodnutí otců biskupů vstoupit do úzké spolupráce s ženou laikem. Vážím si toho a osobně to vnímám jako velké obohacení a věřím, že oni také (úsměv).

Dnes se hodně mluví o roli žen v církvi, papež poukazuje na jejich mariánský, mystický rozměr, který potřebuje ten petrínský, a naopak. Svätý otec dokonce na zpáteční cestě z Belgie novinářům řekl, že „mariánská služba je větší, protože je službou jednoty“. Jako ženy máme co nabídnout, ale je to také velký závazek pohybovat se v Boží přítomnosti, dávat ne sebe, ale Boha v sobě, který skrze nás může obohatit druhé empatií, něhou, vytrvalostí, obětavostí, blízkostí a velkým rozměrem soucitu.

● **Zažíváš potvrzení, že je dobře, že jsi přijala nabídku kandidovat?**

Potvrzením, že jsem se rozhodla správně, je můj vnitřní klid. Radost mi přináší především kontakt s lidmi, upřímné rozhovory a dobré vztahy. Od začátku svou práci chápu jako službu pro jednotu, pro církev, a to mi dává smysl a naplnění. Neříkám, že mě čas od času něco netrápí, ale to je v každé práci.

Když se ráno cestou do práce zastavím v kostele, vždy mě dojde to ticho, Boží přítomnost, která je neměnná. Jeho logika je jiná než naše, prosím ho, aby mi pomohl mít jeho smýšlení a postoje. Život s Bohem je stále nový a překvapující.

● **Pohybuješ se nyní v prostředí církve a v prostředí médií. Jaké to je? Jsou to dost nesourodé oblasti. Jak se tady dají budovat vztahy a hledat dialog?**

Nevnímám to jako nesourodé oblasti. Církev se potřebuje k světu přibližovat a také se dávat více poznat. Pokud se na média díváme skrze konkrétní lidi, kteří dělají svou práci, přestaneme vnímat případný pocit ohrožení z odlišného názoru a snadněji vstoupíme do dialogu bez předsudků. To samozřejmě vyžaduje cvik. Ale těší mě, když zažívám, jak si i dva názorovi oponenti mohou naslouchat a respektovat se, případně dojít k určitému pochopení. Je přirozené, že se setkáme i s odmítnutím a kritikou, ale i to může být užitečné. Je třeba se snažit o odstup od sebe samého, být svobodní, abychom viděli věci z určitého nadhledu.

● **Jak tuto práci kloubeš s chodem pětičlenné rodiny?**

Život se mi prací mluvčí dost změnil, ale mění se i naše rodinná situace. Dvě nejstarší děti už nežijí stabilně doma, jsou na vysoké škole a domů jezdí občas na víkend. Zůstali jsme doma s manželem a nejmladším synem. Pomáháme si všichni, jak nejlépe umíme. V každém případě děkuji své rodině za velkou podporu a trpělivost.

● **Tvůj manžel Cyril je řeckokatolický kněz. Jaké je to mít za manžela kněze?**

Naše manželství je pro mě tak trochu oázou, vztahem lásky a vzájemné podpory. Měníme se, poznáváme se v nových obdobích, ale vždy stojíme jeden při druhém. Máme se velmi rádi a snažíme se do naší lidské lásky zvát Boha v každodenních situacích. Nevěděla jsem, co nám život přinese, ale nelituji ani chvíle. Když jsme spolu chodili a mě občas přepadaly obavy, jak zvládnou stěhování a tolik neznámých věcí, řekli jsme si, že to spolu dáme. A přesně tak to je. Snažíme se žít

Katarína Jančišínová

Foto: Peter Zimen

S manželem Cyrilem, z návštěvy biskupů Ad limina ve Vatikáně.

přítomností a nemyslet příliš dopředu, což však neznamená, že neplánujeme. Řekla bych, že je to o vnitřním nastavení nechat se vést Bohem. Ptát se ho, co od nás chce, rozlišovat, a tedy vlastně připustit, že věci mohou být i jinak, než jak si je představujeme a organizujeme. Je to taková hra, někdy náročná, ale osvobozující. V současné době jsme oba dva ve službě církvi prostřednictvím médií. Všechno má své krásné i náročné stránky.

● Dvakrát jste odjeli na několikaleté období do Itálie pracovat pro Centrum Hnutí fokoláre. I to je krok do neznáma, mimo rodinu, přátele, zvyky. Jak se dá vybudovat „přechodný domov“? Co vám pomáhalo? Jak tyto velké změny prožívaly děti?

Jsme manželé téměř pětadvacet let, stěhovali jsme se v rámci Slovenska a sedm let jsme žili v Itálii, kde jsme se věnovali potřebám Hnutí fokoláre. Nebylo to vždy jednoduché, ale společně s našimi dětmi jsme se naučili určitě vnitřní svoboda a flexibilitě. Otevřeli jsme se kráse jiné kultury a mentality a zároveň lépe vidíme to dobré a cenné, co my Slováci máme, ale i to, co není ideální.

Malé děti se přizpůsobují rodičům, s většími dětmi už je to těžší. Změnit zemi a kamarády, naučit se cizí jazyk, naskočit

do nového školního systému je jistě stále hodně energie, ale dnes, když se k tomu vracíme, hodnotí zkušenost v zahraničí pozitivně. Myslím, že pokud si rodiče neplní své sny, ale jdou za Božím hlasem a zároveň nadále vytvářejí pro děti prostředí jistoty a přijetí, mohou děti i obtížné situace zvládnout snáze. Vidíme na nich, že si dokážou poradit i s těžšími výzvami, že jsou silné a odolné, což jim určitě pomůže v každodenním životě. Děláme chyby i ve výchově, ale máme se rádi, odpouštíme si a začínáme stále znovu.

● Jak se vyrovnáváš s tím, že jsou na tebe kladeny vysoké nároky a cítíš velkou zodpovědnost? Kde čerpáš sílu a jak odpočíváš?

Nehraju si na hrdinku, nedaří se mi vypnout nebo se uvolnit tak snadno, jak bych chtěla. Práce je spousta a já mám dost vyvinutý smysl pro zodpovědnost. Učím se udělat si čas pro sebe, oddělovat práci od chvil, které věnuji rodině a manželovi. Mobil a neustálá dostupnost mi v tom moc nepomáhají (smích). Hlavu si dokážu vyprázdnit procházkou, dobrým filmem nebo knihou. Často si také připomínám, že moje práce je služba, nemusím nic zachraňovat, vždyť církev už má svého Spasitele.

Za rozhovor děkuje Magdalena Broschová

Ukazovat dary, jedinečnost a přínos lidí s mentálním postižením

VZTAHY, RODINA, SPOLEČNOST

Radka a Martin Jindrovi jsou součástí komunity Benediktus v Modletíně na Vysočině. Říkají, že v této komunitě, kde jsou lidé s mentálním postižením a bez něj, není zásadní, že se někdo o někoho stará, ale prostě zde každý žije jako rovný s rovným.

● Radko, Martine, můžete se nám představit?

Radka: Jsme manželé, bydlíme na Vysočině v slaměném domku, máme jednoho syna, dva psy a kočku. Toužíme denně chválit Boha a chceme, aby On byl naším středem, středem naší rodiny a všeho, co děláme.

● Jak jste se dostali ke komunitě Benediktus?

Radka: Já jsem vystudovala sociální práci a hledala jsem zaměstnání ve svém oboru. Do komunity Benediktus jsem se dostala přes svoji kamarádku, která tam dělala dobrovolnici.

Martin: Já jsem přišel z jiného oboru přes Radku rok po ní. Začal jsem pracovat jako projektový a finanční manažer a také jako osobní asistent.

● Co v Benediktu děláte, jaký je denní program, jak trávíte čas s lidmi s mentálním postižením?

Radka: Každé ráno začínáme společným úvodem do dne. Sejdeme se všichni, kdo jsme ten den v práci, spolu s klienty, máme nějaké zamyšlení, společnou modlitbu a pak si řekneme, co nás ten den, případně tento týden čeká, co je nového, co je potřeba si sdělit. Pak se asistenti s klienty rozejdou do dílen. Pracují v dílně dřevařské, kde vyrábí dřevěná autíčka, v dílně na sušení ovoce, kde v roubené sušárně zpracováváme a sušíme hlavně jablka, v dílně zahradní, kde pracujeme v sezoně na zahradě, v dílně keramické, výtvarné a hudební. Máme v komunitě vlast-

Foto: archiv manželů Jindrových

ní kapelu BeneBend, která každý týden zkouší a několikrát za rok koncertuje na různých akcích. Pořádáme i akce pro veřejnost, největší z nich je Modletínská pouť ke svaté Anně, která se koná v našem areálu. Začíná mší svatou, hraje tady naše kapela, prodáváme své výrobky, ale zveme i jiné prodejce, zveme divadlo, máme připraveny hry pro děti a bohaté občerstvení. Všim, co děláme, ať už v dílnách nebo na těchto akcích či na přednáškách ve školách, chceme ukazovat dary lidí s mentálním postižením, vyvracet mýty o nich a snažíme se, aby je lidé viděli v jiném světle. Aby dokázali ocenit jejich dary, jedinečnost a přínos pro společnost, což je možné skrze navázání vztahu s nimi.

Jinak čas v komunitě trávíme normálním životem. Když přijdeme z dílen, děláme věci, které dělají i lidé mimo komunitu - vaříme, rádi dobře jíme, staráme se o zahradu, slepice, uklízíme si pokoj, chodíme na procházky, jezdíme do kaváren, restaurací, na bowling, do kina, do bazénu. Rádi se spolu smějeme, vymyslíme různé zábavné věci, jako například vodní válku, společný fotbal, jezdíme spolu na dovolenou nebo i do zahraničí na návštěvu jiných komunit.

Já mám v Benediktu na starost personálistiku, akce s dobrovolníky a pro veřejnost a také řízení sociálních služeb.

Martin: Už přes deset let jsem vedoucím komunity, věnuji se taky finanční

mu řízení a stavebním akcím v našem areálu. Taky mě moc baví být součástí naší kapely.

Oba patříme do vedoucího týmu, který pracuje na vizích a plánování do budoucna.

● Co pro Benediktus znamená být součástí mezinárodního společenství Archa?

Radka: Znamená to patřit do velké rodiny, která žije a smýšlí podobně, přestože je roztroušena po celém světě. Baví nás ten přesah, to, že nežijeme jen v malé vesničce na Vysočině, ale jsme součástí něčeho velkého. Vzájemně se můžeme podporovat, navštěvovat, předávat si zkušenosti. Pravidelně nás doprovází velvyslanec Mezinárodní Archy, který k nám jezdí a setkává se s námi, pracuje s námi na rozvoji, dělá nám supervizi. Účastníme se také formací, které Archa pořádá, jsou to formace pro vedoucí - Martin byl například letos v Litvě, dále formace pro asistenty, vedoucí domů, dílen atd. Jezdíme také na stáže, vyměňujeme si zkušenosti. Hodně věcí se děje on-line, například duchovní obnovy, ale i setkání, dokonce letošní oslava 60. výročí založení Archy byla částečně on-line.

Být Archou také znamená nést určitou značku, asi jako když přijdete do McDonald's, víte, co můžete čekat. Když jde dobrovolník do nějaké komunity Archa někde ve světě, ví, co může očekávat, pokud Archu zná. Archa nabízí určitou vysokou laťku soužití lidí

Martin a Radka Jindrovi se synem.

DO ARCHY V ČESKU? TO MÁ SMYSL!

Chceš svým životem něco změnit?

Zkušenost v L'Arche může změnit život i tobě. Získáš dovednosti, které obohatí tvůj životopis a budou mít skutečný dopad. Poznáni lidí s mentálním postižením tě promění.

Máš 3 nebo 12 měsíců mezi studiem, nevíš kam na gap year?

Bud' u nás dobrovolníkem!

Volej 731 402 231

nebo piš na radka.jindrova@benediktus.org

benediktus.org

s mentálním postižením s lidmi bez postižení. Soužití, společná práce a společný život jsou založeny na vzájemných rovnocenných vztazích. Není zásadní, že někdo se o někoho stará nebo někdo někomu říká, co by měl dělat, ale prostě zde každý žije jako rovný s rovným. Archa má v této oblasti desítky let zkušeností a dobré praxe.

Martin: Pro nás je také velmi důležitý duchovní rozměr, který Archa má. Spiritualita je jedním z pilířů komunity. Každý má v sobě touhu vztahovat se k Bohu a ten má pro nás otevřenou náruč. A každý den je výzva, jak takto žít v každodennosti. Komunity Archa ve světě jsou v různých kulturách, a tedy i v různých náboženstvích. My vycházíme z křesťanství a vidíme, že je to zdrojem bohatství nejen pro nás, ale i pro široké okolí. Dalším z pilířů Archy je smyslu-

plná činnost a přesah ven. Lidé s postižením vyrábí věci, které mají hodnotu, které jsou krásné nebo užitečné a které si lidé rádi koupí. Někteří naši klienti například u nás pracují v údržbové partě a pečují o zeleň pro veřejnost. Přesah ven znamená, že ostatní lidé vidí jejich přínos, vidí, co umí udělat, vyrobit, namalovat, zazpívat, zatančit.

● **Benediktus znamená Požehnaný. Jaké největší požehnání jste v komunitě za poslední období prožili?**

Radka: Vidíme, že jsou to vztahy v komunitě, to, že se máme rádi, je nám spolu dobře. Přes všechnu odlišnost a různé zádrhly zůstáváme v jednotě, pokoji a radosti. Těšíme se na sebe. Hodně slavíme, oslavujeme narozeniny každého v komunitě, rádi zveme ostatní k nám a rádi je hostíme. Takové viditelné po-

žehnání zažíváme na našich poutích, kdy navzdory předpovědi vždy máme pěkné počasí a vše se vydaří, jak má. A nejaktuálnějším požehnáním je nově postavený dům chráněného bydlení Pekárna, který jsme otevřeli teď v říjnu.

● **Jaké nápady byste rádi do budoucna v komunitě realizovali?**

Radka: V blízké budoucnosti chceme opravit sousední chatičku, kterou jsme odkoupili jako domek pro asistenty, a chceme do komunity zvát ještě více lidí na různé akce, i na ty duchovní. Také bychom rádi v komunitě měli více dlouhodobých dobrovolníků nejen ze zahraničí, aby život domu nebyl tolik závislý na střídajících se zaměstnaných asistentech.

Martin: Vnímáme také povolání být dál nějakým obohacením pro církev. V našem krásném místě například nabízíme prostor pro odpočinek duchovně sloužícím lidem. Podle zájmu se můžou přidat k životu komunity a nabrat tím třeba nějaké občerstvení nebo nadhled pro svoji službu a život.

● **Zvete mladé lidi, aby strávili v Benediktu nějaký delší čas jako dobrovolníci. Čím je lidé s mentálním postižením mohou obohatit do dalšího života?**

Martin: Komunita je s dobrovolnicou činností spjata od samého počátku. Krátkodobí dobrovolníci nám po celou dobu pomáhali a pomáhají s jejím budováním a jsou i přáteli našim klientům. Chodí k nám také praktikanti. Děláme firemní dobrovolnictví i workcampy, české i zahraniční. Teď máme touhu, aby u nás žil dobrovolník nejméně rok i více. A vypadá to, že na konci října přijede jedna slečna z Francie a stráví s námi celý rok. Dobrovolníci jsou pro nás vždy obohacením, přinášejí živost, nespoutanost, vymýšlejí s klienty věci, na které zaměstnanci nemají čas. A vidíme, že komunita je obohacením zase pro ně. Poznají jinakost, otevřenost, jsou přijímáni, mohou vstupovat do nových křehkých vztahů s lidmi s postižením, mohou si vyzkoušet svoje dovednosti, vidět svoje obdarování i limity.

*Za rozhovor děkuje
Marta Hanušovská*

L'Arche Benediktus
Modletín
www.benediktus.org

Bilancování Jaroslava Šturmy

VZTAHY, RODINA, SPOLEČNOST

PhDr. Jaroslav Šturma obdržel 28. září 2024 papežské ocenění za svědectví žité víry, která je prochnuta jeho profesní činností psychologa. Více o jeho životě se můžete dozvědět z knižního rozhovoru s Vítem Hájkem. Nejlepší dramatik je život sám.

Foto: Ludmila Šturmová

Přední český psycholog Jaroslav Šturma působí ve službě ochrany lidského života a ve prospěch rozvoje nezletilých a zranitelných. Letos se dožívá osmdesáti let a v září byl za svou dlouholetou činnost odměněn papežským vyznamenáním.

● Kdo tě v mládí formoval, že ses rozhodl stát dětským klinickým psychologem?

Určitá dispozice spočívala patrně už v sourozenecké konstelaci: narodil jsem se jako nejstarší ze tří dětí. Statistika ukazuje, že takoví lidé se častěji ve svém povolání zabývají dětmi. Původně jsem studoval jazyky, ale pak mě okolnosti přivedly k práci na dětské psychiatrii, kde mi byl vzorem zvláště psychiatrik MUDr. Jiří Slabý, který se později stal knězem.

● Kterými pracovišti jsi prošel a co tě přivedlo k založení Dětského centra Paprsek, které jsi pak přes 20 let vedl?

Působil jsem v dětské psychiatrické léčebně v týmu, který u nás otvíral tématu dodnes aktuální: vliv rodiny na vývoj dítěte, škody působené ústavní výchovou a neshodami v rodinách, poruchy učení (dyslexie, dysgrafie, dysortografie), nadměrný neklid a nepozornost (hyperaktivita, dnes nazývaná ADHD). Po letech jsem přešel za svým učitelem prof. Zdeňkem Matějčkem na Dětskou kliniku Institutu pro další vzdělávání lékařů, kde jsem se podílel na řešení psychologické a sociální problematiky dětí chronicky nemocných a zdravotně vážně postižených. Měl jsem štěstí na učitele i představené, na něž vděčně vzpomínám. Po pádu berlínské zdi, jsem mohl navázat osobní vztah se zakladatelem vzorového Dětského centra v Mnichově prof. Theodorem Hellbrüggen, který nám v mnoha směrech pomáhal při budování Paprsku. Po mnoho let jsem se vzdělával ve studiu dětské kresby a písma a získané poznatky využívám ve vlastní praxi a předávám studentům.

● Vyučuješ dětskou psychologii budoucí psychologové. Kromě toho ses věnoval i vzdělávání v psychoterapii. Byl jsi výcvikovým terapeutem systému SUR a taky jsi vedl výcviky terapie pevným objetím. Co ti to dalo?

Praktická psychologie má dvě vzájemně propojené složky: rozpoznávání (diagnostiku) a pomoc (poradenství a psychoterapii). Nejdůležitějším nástrojem pomoci je psycholog sám, jeho osobnost. Prvním úkolem je tedy péče o vlastní duši. Podstatným předpokladem je sebepoznání, práce na sobě. To je smyslem psychoterapeutického sebezkušenostního výcviku, který nelze nahradit sebedělním studiem. I zde jsem měl štěstí na učitele. Byl jím dr. Eduard Urban, který mě přivedl právě do výcviku SUR, kde písmena značí

jména vedoucích učitelů (Skála - Urban - Rubeš). Po sedmi letech vlastního výcviku jsem tuto službu v mnoha cyklech směl poskytovat druhým. Nezapomenutelným zážitkem byla spolupráce s dr. Jiřinou Prekopovou. Její systém je založen primárně nikoli na rozhovoru, ale na komplexním zážitku, kde sdělení a proměny se dějí skrze zážitky zakoušené v těle. Objetí sděluje, rozvíjí a léčí vztahy.

● Zabýváš se také otázkami etiky v psychologii a byl jsi jmenován do Papežské akademie pro život...

Papežská akademie je sborem několika desítek vědců různých oborů, kteří se zabývají otázkami bioetiky a jejími aktuálními tématy. V posledních letech to je umělá inteligence a robotika, například k čemu může vést to, že namísto sester někde o nemocné začínají pečovat roboti. Součástí setkání bývá přijetí papežem a jeho slovo naznačující potřeby a směry péče o život. Práce akademie slouží pak papeži a odpovědným v církvi jako podklad k řešení těchto otázek. Rozvoj medicíny nabízí nové možnosti pomoci, zároveň vyvstávají i nové otázky spjaté s etikou (náhradní mateřství, kritéria smrti atd.).

● Čím se v současnosti na poli své profese nejvíce zabýváš a jaké problémy dnes z pohledu dětské psychologie vidíš?

Pokud ještě síly stačí, věnuji se zejména náhradní rodinné péči. Víím, jak klíčové je pro dítě, aby se mu dostávalo v harmonické souhře otce a matky přijetí a bezpodmínečné lásky, zároveň však i vědomí hranic a uvádění do řádu stvořeného světa.

Velkou starost mně a dalším kolegům činí znejistění dětí a mladých při hledání vlastní identity. Nedostatek orientace a pozitivní podpory může vést k problémům, a to o to víc, že se jim v jejich hledání dostává někdy spíše utvrzování v nejistotě a pochybách, které v nich posiluje impulsy směřující ke změně polohy. Zatímco svět od tohoto přístupu (tzv. afirmativního) ustupuje (v Anglii zastaveno rozhodnutím Ústavního soudu), u nás se výchova inspirovaná těmito přístupy zavádí do škol a školek. Věřím, že zdravý rozum zvítězí a že respekt k lidské bytosti se projeví a nechá zazářit pravdu, vyslovenou sv. Irenejem: „Živý člověk je Boží slávou“.

Za rozhovor a dlouholeté přátelství děkuje
Jan Čapek, psycholog

„The Chosen“ na TV Noe

POSEZENÍ S KOMENTÁTOREM

OBJEVUJI VELKOU HLOUBKU SERIÁLU

Již od začátku dubna můžeme na Televizi NOE sledovat každý týden seriál „The Chosen“ (Vyvolení). Nabízí volné zpracování evangelia se zřetelem na důležité události ze života Ježíše Krista. Filmově ztvárněný děj je před svým uvedením i po přehrání každé epizody komentován P. Liborem Všetulou SDB. Nutno říci, že se komentáře výborně zhostil. P. Libora mohou diváci TV NOE znát také z přenosů mší svatých v kapli nebo jako moderátora různých pořadů.

● Jak jste se dostal ke spolupráci s TV Noe a ke komentování seriálu *The Chosen*?

Vlastně to byla trochu náhoda. Sám jsem dostupné díly s nadšením před pár lety zhlédl, když jsem byl v karanténě v covidu, a od té doby jsem informaci o seriálu párkrát přitáhl do pořadu Živě s Noe. V době, kdy pak Noe získala na seriál vysílací práva, jsem byl zrovna v Ostravě a natočil krátkou upoutávku, která měla tehdy velký ohlas. Tuto upoutávku viděl i Lukáš Jirsa, který práva vyjednával, a ten pak s nápadem komentářů přišel. No a dál už se to vyvíjelo postupně a výsledek diváci mohou vidět každý týden na obrazovkách.

Nutno ještě dodat, že je to vlastně celý tým lidí, který zprostředkovává seriál českým divákům - od získávání práv a komunikace s producenty až po finální realizaci každého dílu i s komentářem. Já osobně jsem tedy jen jednou částí celého procesu.

● Co tato spolupráce pro vás osobně znamená?

S Noe spolupracuji už spoustu let, ale tohle je mnohem intenzivnější. Každý týden se reálně musím ponořit do jednoho dílu a přemýšlet nad tím, co by v něm šlo vytáhnout pro diváka. Pročítám různé recenze a komentáře na internetu a snažím se to všechno vtěsnat do 10 minut. Pak si vezmu kameru a natáčím komentář ve zlínské komu-

P. Libor Všetula SDB

Foto: archiv L. Všetuly

nitní kapli (předtím v Brně v žabovřeské knihovně). Není to vždy jednoduché, ale na druhou stranu mi to dává skvělou příležitost ponořit se do Bible a nových pohledů na Ježíše.

● Vzpomenete si, co pro vás osobně znamenalo první zhlédnutí *The Chosen*?

Tehdy jsem si říkal, že to je dobře udělaný seriál a oslovilo mě tam pár silných momentů. Ovšem až teď, při druhém i třetím sledování, v něm reálně objevuji velkou hloubku, která se mi propisuje i do mého vnímání víry.

● Získáváte filmem jiný pohled na události napsané v evangeliích?

Získávám určitě hlubší pohled. Tím, že u jednotlivých událostí zůstávám delší dobu, objevuji v nich mnohem více detailů a dříve nepovšimnutých věcí.

● Jak vás oslovují komentáře a postřehy diváků?

Tohle je asi největší překvapení. Věděl jsem, že *The Chosen* je dobrý seriál, věděl jsem, že to bude rezonovat, ale ne-

tušil jsem, že až tolik to bude oslovovat starší generaci diváků. Reakce diváků mě až dojmají a cítím velkou pokoru, že mohu být součástí této velké věci, která reálně mění životy lidí a ti nachází mnohem hlubší vztah k Bohu a k Bibli.

● Žijete v komunitě salesiánů ve Zlíně, věnujete se mládeži, učíte je moderování. Čemu všemu se ještě věnujete, třeba i ve volném čase? A jak to lze všechno sladit dohromady?

Můj záběr je široký. Učím na církevní základní škole ve Zlíně, organizuji akce pro mladé, koordinuji mediální oblast salesiánů v České republice, přednáším, moderuji, aktuálně dopisuji knížku... A kromě toho jsem knězem, takže dělám i takovou tu „běžnou“ kněžskou činnost. Ale na týdenní bázi si držím sport (fotbal a badminton) a taky čas na odpočinek. Každopádně stejně mám někdy pocit, že sladit to všechno dohromady ani neumím.

Za rozhovor děkuje
Zdeněk Vích

„Ona však dala ze svého nedostatku. Dala všechno, co měla, celé své živobytí.“

(Mk 12,44)

SLOVO ŽIVOTA

Listopad 2024

Ocitáme se na konci 12. kapitoly Markova evangelia. Ježíš je v jeruzalémském chrámu, pozoruje a vyučuje. Jeho pohled nám zprostředkovává scénu plnou postav: lidé přicházejí a odcházejí, věřící, významní lidé v dlouhých rouchách, bohatí lidé, kteří házejí velké dary do chrámové pokladnice.

Přichází však vdova. Patří do kategorie sociálně a ekonomicky znevýhodněných lidí. Uprostřed všeobecného nezájmu vhodí do pokladnice dva haléře. Ježíš si jí ale všimne, zavolá k sobě učedníky a poučí je:

„ONA VŠAK DALA ZE SVÉHO NEDOSTATKU. DALA VŠECHNO, CO MĚLA, CELÉ SVÉ ŽIVOBYTÍ.“

„Amen, pravím vám...“. Tato slova uvádějí důležitá poučení. Ježíšův pohled upřený na chudou vdovu nás vybízí, abychom se dívali stejným směrem. Ona je vzorem učedníka.

Její víra v Boží lásku je bezpodmínečná, jejím pokladem je sám Bůh. Tím, že se mu zcela odevzdává, chce také dát vše, co může, těm, kdo jsou ještě chudší. Toto důvěryplné odevzdání se Otci je svým způsobem předjímáním stejného daru sebe sama, který Ježíš brzy naplní svým umučením a smrtí. Je to ona „chudoba ducha“ a „čistota srdce“, kterou Ježíš hlásal a žil.

To znamená „spoléhat nikoli na bohatství, ale na Boží lásku a na její prozřetelnost. (...) jsme ‚chudí v duchu‘, necháme-li se vést láskou k ostatním. Tehdy se dělíme s potřebnými a dáváme jim k dispozici to, co máme – úsměv, svůj čas, majetek, své schopnosti. Když jsme dali všechno z lásky, jsme chudí, to znamená jsme vyprázdnění, nejsme ničím, jsme svobodní a máme čisté srdce“.¹

Ježíšův návrh převrací naše smýšlení – v jádru jeho myšlenek se nachází malí, chudí, poslední.

„ONA VŠAK DALA ZE SVÉHO NEDOSTATKU. DALA VŠECHNO, CO MĚLA, CELÉ SVÉ ŽIVOBYTÍ.“

Toto Slovo života nás především zve, abychom obnovili svou plnou důvěru v Boží lásku a setkali se s jeho pohledem, abychom viděli víc než jen zdání, nesoudili a nespolehali na úsudek druhých, abychom si vážili toho pozitivního v každém člověku.

Předkládá nám celek daru jako evangelijní logiku, která buduje pokojné společenství, protože nás vybízí, abychom se

Ilustrační kresba: Petr Ettler

starali jeden o druhého. Povzbuzuje nás, abychom žili evangelium v každodennosti, bez zdání, abychom dávali štědře a s důvěrou, abychom žili střídmě, ve vzájemném sdílení. Vyzývá nás, abychom věnovali pozornost těm nejposlednějším, abychom se od nich učili.

Venant se narodil a vyrostl v Burundi. Vypráví: „Na vesnici měla moje rodina hezké hospodářství s dobrou úrodou. Moje maminka, vědoma si toho, že všechno je dílem Boží prozřetelnosti, sbírala první plody a rozdělovala je postupně po okolí, počínaje nejpotřebnějšími rodinami, a nám přidělovala jen malou část toho, co zbylo. Na tomto příkladu jsem se naučil, jakou hodnotu má nezištné dávání. Tak jsem pochopil, že Bůh po mně žádá, abych mu dal to nejlepší, abych mu dal celý svůj život.“

Letizia Magri a tým Slova života

1. Srov. Ch. Lubichová, Slovo života na listopad 2003 (Nové město 11/2003, str. 15), taktéž v Parole di Vita, a cura di Fabio Ciardi (Opere di Chiara Lubich 5); Città Nuova, Roma 2017, str. 704.

„Vždyť u Boha není nic nemožného.“

(Lk 1,37)

SLOVO ŽIVOTA

Prosinec 2024

Ocitáme se u vyprávění o Zvěstování. Anděl Gabriel přichází k Marii z Nazareta, aby jí oznámil Boží plány s ní: počne a porodí syna Ježíše, který „bude veliký a bude nazván Synem Nejvyššího“.¹ Tato epizoda navazuje na jiné události ve Starém zákoně, které vedly k zázračným porodům u neplodných nebo velmi starých žen, jejichž děti měly sehrát důležitou roli v dějinách spásy. Ačkoli se zde Maria chce zcela svobodně podřídit poslání stát se matkou Mesiáše, klade si otázku, jak se to může stát, když je pannou. Gabriel ji ujišťuje, že to nebude dílem člověka: „Duch svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíní!“² A dodává: „Vždyť u Boha není nic nemožného.“³

„VŽDYŤ U BOHA NENÍ NIC NEMOŽNÉHO.“

Toto ujištění znamená, že žádné Boží prohlášení nebo příslib nezůstanou nesplněny – protože pro něj není nic nemožného. Lze je formulovat také takto: s Bohem není nic nemožného. Právě nuance řeckého textu „s Bohem, v jeho blízkosti nebo spolu s ním“ zdůrazňuje jeho blízkost člověku. Pro lidskou bytost nebo lidské bytosti, když jsou spolu s Bohem a svobodně k němu přilnou, není nic nemožného.

„VŽDYŤ U BOHA NENÍ NIC NEMOŽNÉHO.“

Jak můžeme uskutečňovat toto Slovo života? Především tím, že s velkou důvěrou uvěříme, že Bůh může jednat i přes naše omezení a slabosti, stejně jako v těch nejtemnějších životních podmínkách.

Takovou zkušenost měl Dietrich Bonhoeffer, který během věznění, jež vedlo k jeho umučení, napsal: „Musíme se vždy znovu dlouze a velmi klidně zamýšlet nad Ježíšovým životem, nad jeho mluvením, jednáním, utrpením a umíráním, abychom poznali, co Bůh slibuje a co splňuje. Jisté je (...), že pro nás není nic nemožného, poněvadž u Boha není nic nemožného; (...) jisté je, že nemáme na nic nárok, a přece si smíme všechno vyprositi; jisté je, že v utrpení je skryta naše radost, v umírání náš život... K tomu všemu řekl Bůh v Ježíši Ano a Amen. Toto Ano a Amen je pevná půda, na které stojíme.“⁴

„VŽDYŤ U BOHA NENÍ NIC NEMOŽNÉHO.“

Ve snaze překonat zdánlivou „nemožnost“ naší nedostatečnosti a dosáhnout „možnosti“ důsledného života hraje rozhodující roli komunitní rozměr, který se rozvíjí tam, kde se

Ilustrační kresba: Petr Ettlér

učedníci, žijící mezi sebou podle Ježíšova nového přikázání, nechávají jednotlivě i společně naplňovat mocí vzkříšeného Krista. Chiara Lubichová napsala v roce 1948 skupině mladých řeholníků: „A kupředu! Ne vlastní silou, ubohou a slabou, ale mocí jednoty, která může vše. Zjistila jsem a dotkla jsem se toho, že Bůh mezi námi koná nemožné – zázraky! Zůstaneme-li věrní svému odkazu (...), svět uvidí jednotu a s ní plnost Božího království.“⁵

Když jsem před lety pobýval v Africe, často jsem se setkal s mladými lidmi, kteří chtěli žít jako křesťané a kteří mi vyprávěli o mnoha těžkostech, s nimiž se ve svém prostředí denně potýkali, aby zůstali věrní závazkům víry a učení evangelia. Hovořili jsme o tom celé hodiny a nakonec jsme vždy došli ke stejnému závěru: „Samotným je to nemožné, ale společně to můžeme dokázat.“ Sám Ježíš to zaručuje, když slibuje: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém (v mé lásce), tam jsem já uprostřed nich.“⁶ A s ním je možné všechno.

Augusto Parody Reyes a tým Slova života

1. Lk 1,32.
2. Tamtéž, 35.
3. Tamtéž, 37.
4. D. Bonhoeffer, *Odpor a odevzdání: Dopisy z vězení*, Kalich, 2023, str. 276-277. Dietrich Bonhoeffer (1906-1945) byl německý luteránský teolog a pastor, vůdčí osobnost odporu proti nacismu.
5. Ch. Lubichová, *Lettere dei primi tempi*, Città Nuova, Řím 2010, str. 164.
6. Srov. Mt 18,20.

Vyzkoušejte PODCAST audio
Slovo života. Více
na www.novemesto.cz.

Ilustrační foto: Sebastian Míra, Člověk a Víra

ŽIVOT ZE SLOVA

I drobná pomoc je andělskou pomocí

Letošní ničivá povodeň spustila lavinu pomoci. Od té velké, různými organizacemi i státem řízenými aktivitami, až po ty malé, skoro zanedbatelné. Když jsme se dozvěděli, že je velmi zasažen Krnov, hned Marii napadlo zjistit, jak je na tom naše kamarádka, která v tomto městě žije. Je totiž na vozíku. Seznámili jsme se s ní vloni na zájezdu do Jeruzaléma. Řekla nám, že v jejím bytě bylo 1,5 m vody. Našla azyl v nemocnici.

Rozhodli jsme se, že jí pojedeme byt po povodni uklidit. Na místě jsme zjistili, že uklízet není co. Je třeba vynášet na ulici zaplavené a zničené věci. Osobní věci, oblečení, nábytek. To už několik dní dělal sám její kamarád. My mu začali pomáhat. Před domem se kupily vynášené věci. Tak vypadaly skoro všechny ulice v Krnově. Protože ve třech nebylo možné byt vyklidit, hledali jsme další pomoc. A našli jsme ji u našich přátel. Přijeli ze 40 km vzdálené obce. Společně se nám podařilo tu nejtěžší práci udělat.

V následující den jsem dostal otázku, jestli neznám někoho, komu je možné finančně pomoci. A tak naše kamarádka na vozíku dostala finanční podporu několik tisíc korun. Další pomocí pro ni bylo, že z nemocničního azylu se mohla přestěhovat. Při cestě na jiné ubytování nám poslala fotografii anděla z mraků. Tak jsme poznali, že i drobná pomoc je pro někoho andělskou pomocí.

Marie a Zdeněk

Náušnice

Šla jsem s dcerou k lékaři. Protože jsme byly trochu v časovém skluzu, chytla jsem v předsíni kabelku, kterou jsou měla na hromadě věcí k odnesení do charitního kontejneru. Po návratu od lékaře jsem z kabelky vyndala peněženku, klíče... a kabelku s ostatními připravenými věcmi odnesla do kontejneru.

Když se dcera vrátila ze školy, ptala se, kde mám kabelku. U lékaře si do malé postranní kapsičky v ní odložila náušnice, než šla na vyšetření. Na tento fakt jsem pozapomněla a nezbyvalo mi než přiznat, že jsem jí náušnice (nové od Vánoc) „vyhodila“ do charitní popelnice. Hned mi přišlo na

mysl: „Však koupím nové, to není problém.“ Ale cítila jsem, že to není správné. Často doma přemýšlíme, jak dětem smysluplně předávat správný postoj k majetku. Nežijeme v nouzi, ale snažíme se vnímat, co opravdu potřebujeme a co je navíc a také, kde můžeme pomoci.

I když se mi vůbec nechtělo, vydala jsem se opět ke kontejnerům, abych zjistila, kdy popelnice vyváží a našla jsem i kontakt a více informací k tomuto charitnímu projektu. Spojila jsem se s ředitelkou projektu, pak manažerkou svozu a nakonec s řidičem a byla jsem překvapená vstřícností všech. Nakonec jsem se za dva dny u kontejneru potkala s řidičem a kabelku s náušnicemi snadno našla. Řidič, který mohl být otrávený, protože to pro něj byla práce navíc, mi poděkoval, že darujeme potřebným věci skrz tento projekt.

Díky této mé chybě jsem zakusila velkou vstřícnost druhých. Nepotřebné věci teď připravuji do kontejneru s větší péčí a vědomím, že mohou opravdu posloužit. A dcera nosí náušnice „s příběhem“.

Marie

Opírat se o život

DUCHOVNÍ INSPIRACE

V roce 1991 se Chiara Lubichová zúčastnila Světového dne mládeže v Čenstochové. Pár dní poté v rozhovoru pro Vatikánský rozhlas mluvila o nové evangelizaci, která předpokládá, že slova se musí opírat o život.

Mluvila jste nyní o uskutečňování evangelia. Papež, s vědomím toho, že dnes je to více než kdy jindy právě evangelium, které je odpovědí na stále naléhavější výzvy, jež jsou před lidstvo kladeny, trvá na nové evangelizaci. Jak ji však konkrétně uskutečňovat v každodenním životě?

Dnes se musíme všichni skutečně nasadit pro novou evangelizaci, ale musíme ji také uskutečňovat v každodenním životě tak, jak ji mohou s větším zájmem uchopit lidé třetího tisíciletí. Dnešní lidé mají potřeby, které před sto lety neměli. Dnes je například známo, že Pavel VI. řekl, že člověk lépe naslouchá svědkům než učitelům. Dnes chce člověk život, je třeba ukázat, že se nejprve žije, pak lze kázat. Proto, abychom mohli dělat dobrou evangelizaci, musíme především dobře evangelizovat sami sebe a žít evangelium.

Dnes se nám zdá, že evangelium, slova, která lidi nejvíce oslovují, se týkají společenství, vzájemné lásky a jednoty. Jednota je totiž znamením doby. Je požadavkem dnešní doby; jed-

nota, kterou máme žít s Bohem, skrze modlitbu, sjednocení s jeho vůlí, která je velmi důležitá; a pak sjednocení mezi námi, kteří jsme všichni bratři.

Tento způsob žití jednoty nás už otevírá vůči druhým, protože evangelium říká: „Aby byli jedno, aby svět uvěřil“ (srov. Jan 17,21), a proto svět věří, když už vidí fakta.

Slyšeli jsme také zde od mnoha mladých lidí, kteří projeví svou novou, zcela novou víru v Boha: „Nyní věříme, protože jsme viděli.“ „Vy,“ řekl (jeden z nich) některým křesťanům, kteří žili dobře, „jste věrohodní a napodobitelní, protože žijete to, co říkáte.“

To je něco krásného. Říkali to také o biskupech. Viděli, že opravdu nejsou takoví, jak se o nich někdy myslí, možná odtahití, neústupní nebo že jen mluví, ale že opravdu žijí.

A pak je třeba mluvit. Je třeba mluvit, protože člověk roku dva tisíce je přetížený slovy, zejména prostřednictvím televize, ale i novin atd. Je neustále bombardován, zasypan slovy. Takže musíme najít prostor i pro nás, i pro novou evangelizaci. Je třeba si uvědomit, že je potřebné mluvit. První evangelizaci, ke které docházelo, dělali apoštolové a pak také tehdejší křesťané, kteří zaplavili Evropu, severní Afriku i Blízký východ, což byl celý tehdy známý svět. Prováděli ji přirozeně životem a slovem. Kdyby neotevřeli ústa - tito vojáci, tito obchodníci, tyto ženy atd. - kdyby neotevřeli ústa, nevědělo by se, že Kristus přišel na zem, že nám přinesl spásu, že zemřel a vstal z mrtvých, že Panna Maria je jeho matka. Nevědělo by se nic, nevědělo by se, že založil církve atd. Ví se to proto, že někdo promluvil.

Slovo je tedy velmi důležité, ale musí se opírat o život.

Takto máme konat i my.

Chiara Lubichová

(Rozhovor C. Cotignoliové s Chiarou Lubichovou pro Vatikánský rozhlas Rozhovor pro Vatikánský rozhlas, Krakov 19. srpna 1991)

Ilustrační foto: Marie Kilbergrová

Ilustrační foto: Marie Kilbergrová

Přínos k „nové evangelizaci“

DUCHOVNÍ INSPIRACE

P. Pasquale Foresi, fokolarín a kněz, spoluzakladatel Hnutí fokoláre, dával členům Hnutí při různých setkáních stručné a výstižné odpovědi na jejich otázky. V následujících zdůrazňuje, že první příspěvek, který Hnutí fokoláre může nabídnout nové evangelizaci, vychází z hlubokého evangelního života: právě ten může i v prostředí vzdáleném evangeliu měnit svět.

NÁSLEDOVAT BOŽÍ CESTU

Jaký může být náš přínos k „nové evangelizaci“?

Hnutí přináší hluboký duchovní život skrze své typické charakteristiky, což má hluboký dopad také na svět a přináší lidstvu evangelium. Nestačí jen odpovídající struktury, organizace, ekonomické a technické prostředky, pastorační programy, dokumenty a studium, i když mohou být nezbytné nebo užitečné. Pouze hluboký evangelní život vytváří opravdovou evangelizaci, a to musí být náš přínos.

Když vidíme tolik složitých problémů lidstva a miliardy lidí, kteří obývají naši planetu, máme někdy pokušení se domnívat, že ke skutečné evangelizaci světa se nikdy nedojde. Myslím, že pokud si tím nebudeme lámat hlavu, ale bude-

me následovat Boží cestu a inspirace, které nám Duch Svätý dává okamžik za okamžikem, dokážeme oslovit zástupy skrze nejrůznější kanály a společně se všemi pozitivními lidmi a institucemi, které existují, změníme svět ve všech jeho prostředích.

NOVÁ STVOŘENÍ

*V určitých zemích, kde se šíří sekularismus a konzumní a hedonistická mentalita, pozorujeme - především u mladých lidí, ale také u dospělých - téměř úplné vymizení mnoha pozitivních hodnot a lhostejnost vůči křesťanským hodnotám. Jak můžeme ovlivnit tuto tak protikladnou realitu?*²

Důležité je, abychom byli podle pavlovského výrazu „novými lidmi“³, „novými stvořeními“⁴, tj. abychom byli naplněni Duchem Svatým.

Dále víme, že každý člověk byl stvořen Bohem k jeho obrazu a je stvořen pro Něj. Všichni vědomě či nevědomě tíhnou k tomu, co je božské, a k hodnotám typickým pro Boží království.

Proto musíme mít velkou důvěru v dnešní mladé lidi a také v lidi, kteří nežijí křesťanství. Jistě, pokud naplno žijeme podle evangelia a máme Ducha Svatého, dokážeme je oslovit a zaujmout, protože okolo nich prochází Bůh a On je schopen strhnout všechny. Právě naše zkušenost víry díky postupnému dozrávání dokáže strhnout a změnit svět.

1. P. Foresi, *Colloqui*, Città Nuova, Roma 2009, pp. 89-90 (kněžím a řeholníkům, Nairobi, 15. května 1992, odp. č. 9).

2. Tamtéž, str. 89 (setkání kněží fokolarínů, St. Maurice /Švýcarsko/, 29. srpna 2009, odp. č. 3).

3. Ef 4,22-24; Kol 3,9-10.

4. 2 Kor 5,14-17.

Aby život mohl být darem

DUCHOVNÍ INSPIRACE V PRAXI

Nechá-li člověk prostor Bohu, On ho vede, volá a posílá, aby přinášel jeho lásku nejrůznějšími způsoby do světa. Irena Sargánková pochází z Jablunkova, nyní žije ve fokoláre v Brně, ale má za sebou i mezinárodní zkušenosti.

V určitou chvíli tvého života došlo ke konverzi, k setkání s Kristem... Jak se to přihodilo a jak se to odrazilo v tvém životě?

Není pro mne snadné vyjádřit slovy to, co se v určité konkrétní chvíli stalo - Bůh vstoupil do mého života, aniž bych ho hledala či o to žádala.

Ačkoli jsme v naší rodině nepraktikovali víru, nemohu říci, že bych se s věřícími nesetkala. Především to byla moje babička, ke které jsem jezdila na prázdniny. Tam bylo samozřejmě modlit se před jídlem, před spaním a také v neděli se účastnit mše. To vše však bylo součástí babiččina života a nijak jsem se o to bliž nezajímala. Také v mémrodném městě u polských hranic s velkým zastoupením obyvatel s polskou národností se víra žila, což bylo patrné v neděli, kdy zástupy směřovaly k místnímu kostelu, a také díky přítomnosti řeholních sester, které sice musely pracovat v ži-

vočišné výrobě místního JZD, ale nemusely opustit klášter ani odložit řeholní šat. Navzdory tomu jsem byla vůči víře zcela lhostejná, patřilo to vše k životu asi jako vzduch a voda...

Když mi bylo 15 let, srazilo auto mou spolužačku z devítiletky a já jsem šla poprvé do místního kostela na její pohřeb, protože Boženka byla katolička. V kázání kněze mě zaujaly dvě myšlenky: říkal něco ve smyslu, že mnozí zde pláčou nad ztrátou mladého života a kolik životů je ukončeno dřív, než se narodí. Tato myšlenka mě zaskočila, nevím přesně, co jsem si o církvi myslela, ale v té chvíli mě překvapila její aktuálnost. A druhá věc - byl květen a Boženka v rozhovoru s knězem zmínila, že by chtěla dát nějaký dar Panně Marii. Kněz na pohřbu řekl, že se domnívá, že její život může být tím darem. To mě šokovalo: žít tak, aby život mohl být darem? Zamyslela jsem se nad životem Boženky, seděla roky v lavici přede mnou, tichá, vždy usměvavá, ochotná... Žádná negativní vzpomínka. „Jo, takový život mohl být darem,“ usoudila jsem. A od toho dne jsem se začala cestou do školy stavovat v kostele, „modlit“ se za Boženku a povídat si s Někým, kdo mě přesahuje. Následovalo téměř deset let, kdy mi Bůh vycházel postupně vstříc, až mě dovedl k setkání s P. Miroslavem Šimáčkem v Příchovicích v roce 1979 a ten mě uvedl do života církve.

Tomu jsi zůstala věrná. Byla jsi pak povolána k zasvěcenému životu ve fokoláre. Víš, že bys mohla mnoho vyprávět. Uvedla bys nějaký konkrétní příklad ze všedního života z tvého pobytu ve fokoláre v Keni?

Jeden z veřejných dopravních prostředků v Nairobi je mototaxi - bodaboda. Cestou do kostela jsem chodila kolem jednoho stanoviště čtyř těchto motorkářů. Když se tam s někým na ulici pravidelně setkáváte, je přirozené, že se začnete zdravít a také se bavit. A tak se jeden z nich rozhodl, že mě bude učit swahilsky. Jednu větu cestou do kostela, a když jsem se vracela, musela jsem ji zopakovat. Samozřejmě to byla zábava, protože tak nadaná na jazyky nejsem. Postupně se se všemi vytvořilo přátelství. A když jsme spolu s dalšími fokolárkami v našem fokoláre potřebovaly někam zavézt, využívaly jsme jejich služeb. Byli rozdílné náboženské příslušnosti a oslovující bylo, jak mezi sebou žili. Jeden byl muslim, jeden katolík ze společenství Mariina legie, dva byli z letničních společenství. Před volbami keňského prezidenta, kdy i mezi nimi byli zastánci různých kandidátů, mi říkali, že se přece kvůli tomu nebudou hádat, vždyť jsou bratři...

Když se blížily mé narozeniny, domluvily jsme se ve fokoláre, že je pozvu. Na začátku jsme poprosily Yusufa - muslima, zda by se nechtěl pomodlit, protože jsme všechny křesťanky a nevíme, jak se muslimové modlí. Beze všeho se pomodlil před jídlem. Pobyli jsme spolu v radostném společenství a na závěr se spontánně pomodlil Joel z letniční církve. Žasly jsme, s jakou pokorou v modlitbě vyjádřil vděk, že z tolika lidí, co na ulici známe, jsme si vybrali právě je... A když skončil, jednoduše řekl: „Teď se ještě pomodlí můj bratr Yusuf.“

Krátce nato srazil autobus jednoho z nich, Abela, otce tří dětí. Moje telefonní číslo přidali do skupiny, která dělala „harambé“, tedy sbírku na pohřeb. Tak jsem zažila, jak je solidarita všude podobná. Také jsme v doprovodu těchto motorkářů mohli navštívit vdovu a přinést praktické věci (mouku, olej, cukr, rýži...). To byla jedna z mnoha situací, kdy jsem zakusila, že opravdu máme jednoho Otce, ať žijeme kdekoli.

Za rozhovor děkují Zdeněk Vích a Ludmila Šturmová

Irena Sargánková se sestrou Beatrice od Paulínek.

Foto: archiv Ireny Sargánkové

Jak realizovat rozhovor v Duchu Svatém

Z Hnutí FOKOLÁRE
NA CESTĚ SYNODALITY

Ilustrační foto: Lena Nowak, Člověk a Víra

Jednou z pozoruhodných novinek, kterou přinesla do praxe církevního života první fáze synody o synodalitě, je metoda rozhovoru v Duchu Svatém. S překvapením zjišťujeme, že je aplikovatelná nejen pro synodální skupiny, ale i při setkání malých společenství, jež jsou základními buňkami Hnutí fokoláre. Jednotlivé kroky uskutečňování této metody popisuje a doporučuje jeden z dokumentů vydaný Generálním sekretariátem synody, z něhož vychází následující „návod“.

Rozhovor v Duchu Svatém (což je upřesnění dříve užívaného termínu „duchovní rozhovor“) se zaměřuje na umění naslouchat i na kvalitu toho, co říkáme. Znamená to věnovat během rozhovoru pozornost duchovním pohnutkám u sebe i u druhých lidí. Po-

zornost takovéto kvality je projevem úcty a přijetí druhých takových, jací jsou. Je to přístup, při němž se bere vážně to, co se odehrává v srdcích osob spolu hovořících. Základem takového přístupu jsou dva nezbytné postoje: **aktivně naslouchat a hovořit ze srdce.**

Cílem rozhovoru v Duchu Svatém je vytvářet **atmosféru důvěry** a přijetí, aby se lidé mohli svobodněji vyjadřovat. Tak mohou brát vážně to, co se v nich odehrává, když naslouchají druhým i když sami hovoří. Díky tomuto vnitřnímu zaměření si nakonec lépe uvědomíme **přítomnost a účast Ducha Svatého v procesu sdílení a rozlišování.**

Při rozhovoru v Duchu Svatém se zaměřujeme na osobu, které nasloucháme, na nás samotné i na to, co prožíváme na duchovní úrovni. Základní otázka zní: „**Co se děje v druhém člověku a ve mně a jak v nás působí Pán?**“

AKTIVNĚ NASLOUCHAT

- Cílem aktivního naslouchání je snažit se **porozumět druhým** takovým, jací jsou. Nasloucháme nejen tomu, co druhý člověk říká, ale také tomu, co tím myslí a co asi prožívá ve svém nitru. To vyžaduje **naslouchání s otevřeným a vnímavým srdcem.**
- Tento způsob naslouchání předpokládá **věnování pozornosti různým úrovním vyjadřování** druhého člověka. K tomu je třeba se procesu naslouchání účastnit aktivně.
- Nasloucháme druhému, když mluví, a **nesoustředíme se na to, co řekneme potom.**
- Vnímáme, **aniž bychom hodnotili**, co druhý říká, bez ohledu na to, co si myslíme o něm nebo o tom, co řekl. Každý člověk je „odborníkem“ na svůj vlastní život. Musíme naslouchat tak, abychom byli „ochotnější dobře interpretovat to, co druhý člověk říká, spíše než abychom to odsoudili jako nepravdivé“ (*Duchovní cvičení sv. Ignáce*, č. 22).
- Musíme věřit, že **Duch Svatý k nám promlouvá skrze druhého člověka.**
- **Přijímat bez předsudků** je způsob, jak přijmout druhého v jeho **radikální jedinečnosti.**
- Aktivní naslouchání znamená **nechat se ovlivnit druhým a učit se od něj.**
- Aktivní naslouchání je náročné, protože vyžaduje pokoru, otevřenost, trpělivost a účast, ale je to účinný **způsob, jak brát druhé vážně.**

HOVOŘIT ZE SRDCE

- Znamená to **upřímně vyjádřit sebe**, své zkušenosti, pocity a myšlenky, to, **co si člověk skutečně myslí a co cítí.**
- Přebíráme odpovědnost nejen za to, co říkáme, ale také za to, co cítíme.

Ilustrační foto: Petr Nowak, Člověk a Víra

Neobviňujeme druhé kvůli tomu, co cítíme.

- **Sdílíme pravdu** tak, jak ji vidíme a jak ji žijeme, ale **nevnucujeme ji**.
- Mluvit ze srdce znamená **nabídnout druhému velkorysý dar** výměnou za to, že on nám aktivně naslouchá.
- Tento proces je výrazně podpořen **pravidelnou praxí sebereflexe v osobní modlitbě**. Bez návyku rozlišování a poznání sebe sama a toho, jak je Bůh přítomen v našem životě, nemůžeme aktivně naslouchat ani mluvit ze srdce.

JAKÉ JSOU TEDY ŽÁDOUCÍ POSTOJE PRO ROZHOVOR V DUCHU SVATÉM?

- aktivní a **pozorné naslouchání**,
- naslouchání druhým **bez posuzování**,
- věnovat **pozornost nejen slovům**, ale také tónu a pocitům mluvčího,
- vyhýbat se pokušení využít čas k přípravě toho, co řeknu, místo abych naslouchal,
- **mluvit k věci**,
- **vyjadřovat co nejjasněji** své zkušenosti, myšlenky a pocity,
- aktivně naslouchat sám sobě a **věnovat pozornost svým myšlenkám a pocitům** během mluvení,
- **ovládat** při mluvení případné **tendence k egocentrismu**.

ZÁKLADNÍ KROKY PŘI VEDENÍ ROZHOVORU V DUCHU SVATÉM:

1. Příprava: Před příchodem na setkání si účastníci vyhradí **čas na osobní modlitbu** a zamyšlení nad daným tématem, je-li nějaké stanovené. Mohou být předem dány některé základní informace, body a otázky. Na konci modlitby každý **bilancuje plody své modlitby** a rozhodne se, o co se chce se skupinou podělit.

2. Setkání: V ideálním případě může skupina čítat přibližně šest až osm osob. Pro setkání skupiny je určen **facilitátor (moderátor)**, který přivítá všechny účastníky. Pronese se úvodní modlitba a každý se může podělit v úvodu o několik slov, která **vystihují jeho momentální vnitřní rozpoložení**. Je dobré, aby někdo sledoval dodržování stanoveného času a případně zapisoval poznámky.

3. První kolo: Každý postupně sdělí, co se událo během jeho osobní modlit-

by, a **podělí se o plody své modlitby**. Každý má na své vystoupení **stejný čas** (například tři minuty). Důraz je kladen na **vzájemné naslouchání**, nikoli pouze na přemýšlení o tom, co chce kdo říci. Účastníci jsou vyzváni, aby otevřeli svá srdce a mysl, aby naslouchali tomu, kdo mluví, a byli pozorní k tomu, jak Duch Svatý působí. Mezi jednotlivými příspěvky se může udělat krátká přestávka, aby se vstřebalo, co bylo řečeno. Během tohoto kola **neprobíhá žádná diskuse ani interakce mezi účastníky**, s výjimkou případné žádosti o objasnění nějakého slova nebo věty.

4. Ztišení: Zachová se chvíle ticha, během níž účastníci sledují, jak se během prvního kola cítili, **co je při poslechu zasáhlo** a jaké u nich byly případné výrazné pocity potěšení či zármutku.

5. Druhé kolo: Účastníci se **podělí o to, co se v nich probouzelo během chvilky ticha**. Nikdo není povinen promlouvat a účastníci mohou sdílet spontánně bez určitého pořadí. Není to čas na diskusi nebo vyvracení toho, co říká někdo jiný, ani na připomínání toho, co účastníci zapoměli zmínit v prvním kole. Je to spíše příležitost **odpovědět na otázky**, jako například:

- Jak mě ovlivnilo to, co jsem slyšel?
- Je v tom, co bylo sdíleno, **nějaká společná nit**? **Chybí něco**, co jsem očekával, že bude řečeno?
- **Dotklo se mě nějaké konkrétní sdílení** více?
- Dostalo se mi nějakého **konkrétního vhledu nebo objevu**? Jakého?

- Kde jsem zažil **pocit souznění s ostatními**, když jsme se navzájem sdíleli?

Druhé kolo umožňuje skupině **uvědomit si, co ji spojuje**. Zde se začíná projevat znamení působení Ducha Svatého ve skupině a **rozhovor se stává zkušeností společného rozlišování**.

6. Ticho: Další chvíle ticha je určena účastníkům, aby si mohli uvědomit a zaznamenat, jak na ně druhé kolo zapůsobilo, a zejména **jaké klíčové body se ve skupině objevily**.

7. Třetí kolo: Účastníci se podělí o to, **co vplynulo z předchozího času ticha**. Mohou si také všimnout způsobů, kterými může Duch Svatý skupinu posouvat. Rozhovor může být zakončen **děkovnou modlitbou**.

8. Zhodnocení: Na závěr může skupina krátce zhodnotit a promyslet, jak rozhovor probíhal, a rozhodnout se, případně i zapsat, **jaké hlavní body si z rozhovoru odnáší**.

Tato metoda velice souzní se životem podle spirituality společenství a taktéž se slovy papeže Františka v exhortaci *Evangelii gaudium*: „Když prožíváme **mystiku blízkosti vůči druhým** s cílem usilovat o jejich dobro, naše nitro se rozšiřuje, aby mohlo přijmout od Pána ty nejkrásnější dary“ (č. 272).

Jiří Kratochvíl

1. https://www.synod.va/content/dam/synod/common/phases/it/ITA_Step_6_Conversazione.pdf

Gen 3: nejen o zpovědi a „fokole“

Z Hnutí FOKOLÁRE
ŽIVOT GEN

Foto: Marie Srbová

Mladí otevřeli téma zpovědi a možnosti začínat znovu.

Foto: Sofie Hometschlägerová

V prvním srpnovém týdnu se 350 mladých ve věku 13 až 17 let vypravilo do Tridentu na „školu Foco“, aby se prohloubilo v životě gen. Měla jsem možnost je doprovázet a prožít tyto dny s nimi. Zeptala jsem se jich na pár otázek, které nám pomůžou nahlédnout do toho, co jsme v Tridentu prožili.

● Z jakých koutů světa jste se sešli?

Marek: Byli tu gen 3 z Indie, Pákistánu, Filipín, Velké Británie, Kanady, USA, Mexika, Brazílie, Portugalska, Španělska, Švýcarska, Chorvatska, Německa, Itálie.

Pro mě bylo velmi dojemné vidět spolu tančit gen z Indie a Pákistánu, protože jejich země jsou zatíženy válečnými zkušenostmi.

Někteří nám vyprávěli, že celý rok šetřili, aby mohli na tuto školu odjet. Vymýšleli různé aktivity, prodávali svoje výrobky atd. Naše česká skupina měla 22 členů včetně pěti dospělých.

● Proč se škola gen 3 konala právě v Tridentu? Jak se vám toto město líbilo?

Johanka: Trident je krásné severoitalské město rozkládající se mezi štíty Dolomit. Hlavním důvodem bylo poznat město, ve kterém se narodila Chiara Lubichová a ve kterém vznikalo Hnutí fokoláre, jehož jsou gen 3 součástí. Formou etapové hry jsme si tato místa přiblížili. V paměti mi utkvěl třeba kostelík, ve kterém Chiara prosila o boty číslo 42 pro jednoho chudého, který je nutně potřeboval. Když z tohoto kostelíka Chiara vycházela, potkala jednu slečnu, která jí nesla krabici s botami. Jaké bylo překvapení, že ty boty měly stejné číslo, o které Chiara předtím prosila. My jsme si na tomhle místě sdíleli zkušenosti, kdy jsme my sami prožili zkušenost s větou evangelia: „Proste a bude vám dáno.“

● Víím, že jste před odjezdem všichni sháněli malé vydání evangelia. K čemu jste ho potřebovali?

Eliška: Každý den jsme v něm hledali jednu větu a tu jsme se pak snažili žít.

Na konci školy jsme si evangelia vyměnili s ostatními gen.

● Co pomáhalo tomu, abyste se více poznali i s gen z jiných zemí?

Marek: Využívali jsme přirozeně třeba společné čekání ve frontě na jídlo nebo při sportu, prostě čas o přestávkách. Pro mě to byla dobrá motivace více se učit cizí jazyky. Nejvíce nám k hlubšímu poznání pomáhaly skupinky („unity“), ve kterých jsme si sdíleli, čím žijeme. Byli jsme například překvapeni, jak velké vzdálenosti musejí překonávat gen 3 z USA, aby se viděli. Dozvěděli jsme se i, co těžkého prožívají v rodinách naši vrstevníci.

● Chvilé velké radosti, zpěvu a tance střídaly i chvíle ztišení...

Johanka: Ano, přesně tak. Tyhle momenty byly pro mě strašně důležité. Jedno dopoledne jsme se rozprchli po Centru Mariapoli. Na různých místech byly připraveny stojánky s kartičkami, kde byly věty od Chiary a papeže Františka. Vybrali jsme si kartičku a byl čas ticha o ní přemýšlet a mluvit s Bohem.

Foto: Marie Srbová

Čeští účastníci se zapojili i do tvorby programu.

Na školu Foco přijelo 350 účastníků z různých národů.

Foto: Ana Paula Panzarini

Mně tam hodně oslovilo toto: „Mějte odvahu, gen, svět od vás očekává velké věci. Objímám vás, Chiara.“

● **Dva večery byly věnované slavnosti národů. Jak to konkrétně vypadalo?**

Markéta: Tak jako ostatní jsme si i my připravili stánek s věcmi, které charakterizují naši zemi. Nabízeli jsme k ochutnání pardubický perník, lázeňské oplatky, chleba se solí, k pití jsme nalávali kofolu, kterou jsme překřtili na „fokolu“. Někteří z nás si oblékli hokejový dres, reklamní tričko ze škodovky a Eliška kroj z jihočeské Lomnice. Ostatní účastníky jsme učili tančit naše národní tance. My jsme pak také chodili po stáncích jiných zemí a poznávali naopak jejich kultury.

Marek: Během této slavnosti národů jsem vymyslel iniciativu s ukrajinskou vlajkou, na kterou se velká část gen podepsala a kterou chceme osobně předat gen z Ukrajiny na kongresu gen 3 ve Slovinsku, na který se chystáme na konci října. Je to symbolika, ale věřím, že vytvoří našim přátelům z východu v té těžké době, kterou prochází jejich stát, aspoň na chvíli úsměv na tváři a pocit, že v tom nejsou sami.

● **Do programu přispívali účastníci svými osobními zkušenostmi. Jak do něj přispěla česká skupina?**

Lída: My z české skupinky jsme přispěli do programu povídáním o zpovědi. Reagovali jsme na to, že v některých zemích se už nechodí pravidelně ke zpovědi, a to nás velice překvapilo, protože pro nás je to naprosto běžné. Snažili jsme se ostatním předat, co pro nás zpověď znamená a jak toužíme po každé začínat znova. Následně jsme jim vysvětlili, co vlastně znamená hřích, a sdíleli jsme s nimi i své konkrétní zku-

šenosti. Poté jsme jim rozdali zpovědní zrcadla v jejich jazycích. Po programu byla možnost zajít ke zpovědi a mě osobně dostalo, jaké byly fronty a jak mnozí toužili po příležitosti jít ke zpovědi. Některé lidi to dojalo až k slzám, někteří byli u zpovědi naposledy před mnoha lety.

● **Další silné téma bylo o přijímání bolesti...**

Eliška: Předposlední den jsme se zaměřili na téma Ježíš opuštěný, a to v nás také zanechalo velmi silný zážitek. I přesto, že o něčem takovém není vůbec jednoduché mluvit, se spousta lidí dokázala otevřít a podělit o své bolestivé a osobní zkušenosti, což nás opět ohromně stmelilo.

● **V posledních letech se v církvi hodně mluví o synodalitě. Margaret Karamová se účastní synody za Hnutí fokoláre. Vás gen 3 požádala o spolupráci, abyste se vyjádřili k některým tématům.**

Marek: Jsem velmi rád, že nás Margaret požádala o spolupráci. Neskutečně

si cením toho, že jsme se mohli stát součástí synodálního procesu. Jsem rád, že nás chce někdo slyšet, že se ptá na naše názory a bere je vážně.

Každá skupina se zabývala některou z otázek, které se budou probírat na synodě o synodalitě teď v říjnu a které se týkají naší mladé generace (biřmování, přijetí migrantů, slavení eucharistie, využívání nových digitálních technologií v církvi). Učili jsme se používat způsob, kterým pracují skupiny na synodě. V prvním kolečku každý vyjádřil svůj názor nebo osobní zkušenost k danému tématu. Ve druhém kole jsme se snažili vyjádřit, co jsme vnímali od ostatních. To bylo trochu těžké, ale cvičilo nás to v naslouchání. Nakonec jsme dali dohromady body, které byly vyjádřením celé skupinky. Tyto body Margaret nabídla sekretariátu synody a po dohodě s nimi byly vytištěny a rozeslány všem účastníkům říjnového zasedání. Z toho máme velikou radost.

● **Co by podle Tebe pomohlo k tomu, abychom dokázali přenést to, co jsme zažili na téhle škole, do každodenního života?**

Johanka: Myslím, že je důležité číst evangelium a zkusit ho uvést do života. A zároveň potřebuju lidi, se kterými si o tom můžu povídat. Hrozně moc chci být v tomto společenství, pravidelně se setkávat s těmito lidmi.

● **A na závěr: co vám tato škola dala?**

Lída: Rozhodně nám to velmi obohatilo život. Začali jsme nad mnoha věcmi přemýšlet úplně jinak a načerpali jsme novou sílu žít jako gen. Jsme hrozně moc vděční za to, že jsme tam mohli být a moc děkujeme těm, kteří nás podpořovali, a těm, kteří se za nás modlili.

Za rozhovor děkuje Marie Srbová

Foto: Carlos Lead

Fiorella a Federico, kteří v Centru Hnutí fokoláre pracují pro gen 3.

Společný jmenovatel – mariapoli

Z HNUTÍ FOKOLÁRE

Mariapoli, z řeckého polis, město Mariino, označuje odpočinkové a formační setkání členů Hnutí fokoláre. Většinou je to několikadenní akce v různých oblastech světa. Přinášíme vám zážitky z letošních mariapoli v Litvě, České republice a Kazachstánu.

V HLUBOKÝCH LESÍCH LITVY

Jedním z překvapení tohoto jara bylo pozvání na srpnovou mariapoli v Litvě. V devadesátých letech jsem totiž v pobaltských zemích prožil skoro čtyři roky. Nyní pro mě už byla Litva sice krásnou, ale přece jen minulostí, a vůbec jsem nemyslel, že bych se tam měl ještě někdy vrátit. Navíc jsem po 30 letech litevštinu skoro úplně zapomněl. Když ale fokolarínky z Litvy moje pochybnosti vyvrátily, po dohodě v našem pražském fokoláre jsem nabídku přijal.

Do Vilnius se z Prahy nelétá jako v devadesátkách přímo, ale podle letecké společnosti přes její sídelní město. Zvolil jsem airBaltic a letěl přes Rigu. Na letišti ve Vilnius na mě čekal Vytautas, litevský fokolarín (mimočodem narozený na Sibíři, kde byli jeho rodiče

Z litevské mariapoli.

ve vyhnanství), který přijel na mariapoli z Moskvy. U doktora mu však zjistili pozitivní test na covid, a tak mariapoli strávil v izolaci. První tři dny jsem prožil návštěvami přátel z dřívějších dob, procházkou po historickém centru Vilnius (ten opravdu zkrásněl, mnohé chrámy a historické stavby jsou nyní zrekonstruované do původní podoby) a samozřejmě přípravou mariapoli.

Ta se konala v rekreačním středisku Guosta, u jezera v hlubokých lesích, pro Litvu typických. Téma mariapoli, Ježíšovo „... nazývám vás přáteli“, udávalo tón celému setkání a myslím, že se

skutečně prohloubilo naše přátelství s Ježíšem i mezi námi. Zúčastnilo se jej přes 100 lidí všech věkových kategorií a hodně rodin s dětmi. Kromě krátkých duchovních a aktuálních témat a svědeckví byly na programu také výlety do přírody, hry nebo návštěva barokního chrámu s kvalifikovaným výkladem Asty, skromné radostné matky čtyř dětí, doktorky filozofie a poradkyně Ministerstva kultury pro sakrální památky.

Velikou radostí pro mě bylo setkání po letech s lidmi, se kterými jsme kdysi začínali budovat společenství a život podle charizmatu jednoty. Nyní bylo vidět, jak vyrostli po všech stránkách. Stejně bylo i radostí seznamovat se a budovat vztahy s novými lidmi. Byl čas na hry s dětmi, učení se litevským lidovým tancům, na rozhovory i zábavné večerní programy, ve kterých excelovali mladí i malí umělci. A tak při loučení zaznělo nejen poděkování: „Ty jsi opravdu jeden z nás...“, ale také pozvání na příští mariapoli. Uvidíme, co na to Boží plány.

František Slaviček

MARIAPOLI MÁ CO NABÍDNOUT KAŽDÉMU - ČESKÁ REPUBLIKA

S organizací mariapoli v Srní pomáhám už několik let. Jaké ale bylo mé překvapení, když jsem na seznamu přihlášených uviděl jméno svého bratra, který nikdy na podobné akce nejezdil! Zeptal jsem se ho, jak mariapoli vnímal a jaké byly jeho dojmy.

● Jak ses vlastně dozvěděl o mariapoli?

O mariapoli jsem slyšel od tebe, když jsi o tom vyprávěl na rodinném setkání. Vypadalo to jako skvělá příležitost pro rodiny, a tak jsem se rozhodl, že se se svými třemi dětmi zúčastním.

● Co tě přimělo jet na mariapoli právě letos?

Hlavně to bylo kvůli dětem. Chtěl jsem, aby měly možnost se zapojit do různých aktivit a setkat se s dalšími dětmi. Je úžasné vidět, jak si hrají a sdílejí zážitky s vrstevníky.

● Jaké aktivity jsi tam pro děti viděl?

Děti měly na výběr širokou nabídku aktivit - od výletů do přírody po sportovní hry. Zúčastnily se i různých her, které podporovaly týmovou spolupráci a kreativitu. Bylo skvělé vidět, jak si našly nové kamarády a užily si to naplno.

fota: archiv F. Slavička

● **Jak důležitý je pro tebe duchovní aspekt této akce?**

Duchovní obnova je pro mě velmi důležitá. Na mariapoli byla příležitost k modlitbám a meditacím, což nám pomohlo znovu se zamyslet nad našimi hodnotami a vírou. To posílilo naše rodinné vazby a víru společně. Také jsem se zúčastnil některých přednášek, které byly velmi inspirující.

● **A co setkání se známými? Jak ti to pomohlo?**

Bylo skvělé potkat se s lidmi, které znám z minulosti. Sdílení zkušeností a zážitků mi dodalo pocit sounáležitosti. Když se setkáte s lidmi, kteří mají podobné hodnoty, cítíte se víc spojeni. Inspiruje mě, jak se navzájem podporují a motivují.

● **Jak na tebe působila Šumava jako místo konání akce?**

Šumavský kraj je nádherný. Příroda je zde úchvatná a atmosféra akce byla jedinečná. Krásné prostředí pomáhá všem účastníkům lépe se uvolnit a soustředit na duchovní i společenskou stránku akce. Procházkou po okolí byly skvělým způsobem, jak načerpat energii a užít si přírodu.

● **Co bys doporučil lidem, kteří se chtějí zúčastnit příště, ale váhají?**

Určitě bych jim poradil, ať se nebojí přijet. Je to skvělá příležitost pro celou rodinu. Ať už jde o duchovní obnovu, nová přátelství nebo skvělé aktivity, mariapoli má co nabídnout každému. Myslím, že si odtud každý odnese něco cenného, ať už ve formě nových znalostí nebo nezapomenutelných vzpomínek.

● **Děkuji za zajímavý rozhovor! Jsem rád, že sis akci užil.**

Já také! Byla to skvělá zkušenost a už se těším na další ročník!

*Za rozhovor děkuje Petr Ouška
Fotky z mariapoli
v Srní najdete na straně 28.*

V DALEKÉM KAZACHSTÁNU

Asi si řeknete, proč jet zrovna do Kazachstánu na mariapoli. Důvodem je, že italský františkán Luka Bains zachoval po své desetileté misi ve dvou farnostech kazašských měst, v Almatě a Taldykurgáně, skupiny lidí, kteří se snaží žít podle Slova života. V letech 2017, 2018 a 2019 jsem tam jela pomoci s prvními mariapoli. Také jsme tam měli takzvané dočasné fokoláre. To zna-

Z mariapoli v Kazachstánu.

mená, že jsme několik dní žili jako ve fokoláre společně s lidmi, kteří chtěli více poznat spiritualitu jednoty. Byla tam dívka Viktoria (Vika), která projevila velký zájem o tento život ve společenství. Se svým manželem Koljou pak jeli na Genfest na Filipíny a nyní mají dvě holčičky, čtyřletou a dvouletou.

V době pandemie covidu se nepřipravovala žádná setkání ani mariapoli, vše bylo jen online. Tento rok už kněz Luka nemohl pomoci s přípravou, a tak se obrátili s prosbou na fokoláre. Nabídl jsem se já a z moskevského fokoláre přiletěl Vytas.

Co říci o mariapoli? Bylo to setkání blízkých lidí. Ač jich nebylo mnoho, o to silnější bylo pouto, které se vyjadřovalo přáním: „At je Ježíš mezi námi!“ Na tyto tři dny si vybrali téma o Naději. Pro mne to byla výzva. Ve světě plném válek a neshod se máme věnovat právě tomuto tématu? O to více jsme se upnuli k evangeliu a slovům Ježíše, ze kterých jsme čerpali naději. Všechny nás nejví-

ce oslovil film o Chiaře Lubichové nadabovaný do ruštiny. Bylo silné vidět, jak světlo Ducha Svatého a poznání Boha Lásky dostala Chiara zrovna ve válečné době, roku 1943 v Tridentu. Naději také zosobňoval Evgenij, který ač má amputovanou nohu a velmi slabý zrak, nechyběl žádný den a vyzařoval radost ze setkání a ze života s vírou. Pochází z protestantské církve a už několik let se schází se skupinkou katolíků z Hnutí fokoláre.

Po mariapoli přišla otázka: Jak dál? Je možné se každý měsíc zúčastnit online setkání Slova života a padl návrh se jednou za měsíc po nedělní mši svaté setkávat prezenčně v Taldykurgáně.

Je vidět zaseté semínko, které klíčí a roste. Pro mne byla velká vzpruha vidět, jak jsou vděční za charisma, za víru a naději.

Jaroslava Malíková

1. Mezinárodní setkání mladých.

Fota: archiv J. Malíkové

Centrum
Mariapoli
v Libanonu
otevřelo dveře
přesídlencům.

Foto: Hnutí fokoláre v Libanonu

Oáza míru

Z HNUTÍ FOKOLÁRE

Válečný konflikt na Blízkém východě se zblízka dotýká i Hnutí fokoláre. Centrum Mariapoli v Libanonu otevřelo dveře přesídlencům.

Libanonské Centrum Mariapoli se nachází v Ain Aar, v hornaté oblasti 20 km severně od Bejrútu. Stejně jako v roce 2006, kdy probíhal 34 dní trvající vojenský konflikt mezi Izraelem a Hizballáhem, i nyní sem, do této převážně křesťanské oblasti, začali v září prchat lidé před bombami ničícími jih země.

„Je normální zaklepat na dveře Centra Mariapoli a najít dveře dokořán,“ říká R. z libanonské komunity Hnutí fokoláre. „Mohli bychom je nepřijmout? Co by se stalo s ideálem bratrství (...), který by měl být naší charakteristikou?“

Podobnou zkušenost zde zažívali v roce 2006. I tehdy v Libanonu docházelo k velkému přesunu rodin a fokoláre přijalo v Centru Mariapoli více než stovku lidí, včetně dětí. „Seznámili jsme se a zrodil se mezi námi bratrský vztah, díky němuž jsme sdíleli radosti a bolesti, naděje i těžkosti, potřeby i modlitby. Prožívali jsme zkušenost bratrství bez filtrů a předsudků.“

Nikdo neočekával, že se situace takto překotně vyvine. „Libanonci se chystali na návrat do školy s nadějnou vy-

hlídkou na nový rok,“ říká R. „Přesto se rozpoutala nečekaná vichřice, neúprosná, hrozivá, smrtící (...), konflikt s hroznými následky pro obyvatelstvo, které touží po míru, spravedlnosti a dialogu.“

Centrum Mariapoli se tak zaplnilo hosty, „kteří přicestovali se svými obavami, traumaty, které zažili ve svých vesnicích nebo zasažených čtvrtích“. Cesta dlouhá asi 120 kilometrů jim trvala pět až osm hodin, protože na silnicích byly zácpy kvůli tomu, kolik lidí prchalo z jihu. Všude kolem viděli zkázu způsobenou bombardováním.

V Centru Mariapoli v Ain Aaru bylo ke konci září ubytováno 128 lidí – někteří z jihu, jiní ze sídlištních čtvrtí na okraji Bejrútu, které byly zasaženy atentáty. Není to snadné: „Jejich přítomnost vyvolává v křesťanské komunitě v regionu otázky,“ říkají fokolarini. „Člověk si

klade otázku: Jsou mezi nimi členové Hizballáhu, kteří by mohli ohrozit mír? Ale pocit solidarity je silnější než podezřívavost.“ Pro komunitu fokoláre začalo nové dobrodružství. Přijímání probíhá v koordinaci s místními úřady, církvemi i občanskými. Spustila se soutěž solidarity – stejně jako po celé zemi. Od faráře, přes farníky, po dobrovolníky. Někdo se stará o děti a dospívající tím, že pro ně organizuje aktivity a fotbalové zápasy. Někdo se zabývá hmotnou pomocí. „Lidé přijíždějí šokovaní, s obavami o budoucnost, s živou vzpomínkou na apokalyptickou podívanou na zničené domy, vypálená pole. Jsou však také plni zpráv o známých, příbuzných, sousedech, kamarádech nebo žácích, kteří během útoku zahynuli. Držíme při sobě, žijeme přítomným okamžikem, s vírou, která nám umožnila během staletí překonávat nepřízné osudu.“

Centrum Mariapoli chce být spolu s mnoha dalšími místy po celé zemi skutečnými „oázami míru“. „Nadějí a nejhlubším přáním je se brzy vrátit domů. Na takovém množství prolité krve musí rozkvést poušť srdcí. Doufáme, že zkouška, kterou prožíváme, zapůsobí na svědomí mocných a všech a poukáže na to, že válka je porážkou pro všechny, jak opakuje papež František. Především však věříme a doufáme, že z této bolesti může vzejít z Libanonu poselství bratrství, které je možné pro celý region“.

Maria Chiara Biagioni

Převzato z www.focolare.org

(Zdroj: AgenSir),

redakčně kráceno a zpracováno

V rámci Hnutí fokoláre probíhá mimořádná sbírka na pomoc lidem trpícím kvůli válečným konfliktům na Blízkém východě. Finanční pomoc lze poukázat na účet č.: 474026843/0300, VS: 557. Do zprávy pro příjemce uvést „Libanon“.

Organizace konkrétní pomoci.

DUCHOVNÍ POSILOVNA

CZINA

BĚTA PLEJE ZÁHONY A U TOHO SI VZPOMÍNÁ, JAK STRÝČEK TAKLE VĚDYCKY HNAL TETIČKU A CHVILKU JÍ NEDAL KLIDU. JAK NIKDY NEPROJEVIL VDĚČNOST ZA NIC, NIKDY NEPODĚKOVAL, NEPOCHVÁLIL. VĚDĚT JE TO NAKONEC I JEHO CHYBA, ŽE TETIČKA TAK BRZO UMŘELA... VZTEK V BĚTĚ NARŮSTÁ.

KDYŽ SKONČILA, ZÁDA JÍ SICE BOLELA, ALE ZÁROVEŇ MĚLA POCIT, ŽE JÍ NAROSILO DUCHOVNÍ SVALSIVO.

Zvláštní měsíc

(ZA)MYŠLENKA

aneb takovou kombinaci případů bych nevymyslel (ani na záchrance)

Výjezd! Tentokrát k ohledání asi mrtvé osoby nacházející se v autě. Při příjezdu je už na místě policie, postupně se sjíždějí kriminalisté, další specialisté... Muž v autě byl zavražděn. Je zajímavé pozorovat v takové situaci práci policie a celého vyšetřovacího týmu. Jsou problémy otevřít luxusní auto, přijíždí odborník na danou značku auta. I tak je nakonec nutné dveře otevřít násilím, hasiči je musí odřezat. Je to smutný pohled na zmařený život... Vzhledem k závažnosti případu byl přivolán i soudní lékař, a tak ohledání zemřelého uděláme oba. V zápalu práce jako bych na chvíli zapomněl na modlitbu, a tak se to snažím hned „dohnat“ - pomodlit se za zemřelého, odevzdat ho Pánu a pomodlit se i za toho, kdo jeho smrt způsobil, kdo ho zavraždil...

Neuplyne ani měsíc a jsem volán k dalšímu těžkému poranění. Při příjezdu mohu konstatovat jen smrt mladého člověka cizím zaviněním, tedy zase vraždu. Okolo je množství stojících pozorovatelů. Naštěstí je už na místě také policie. Začíná znovu policejní vyšetřování. Mladý život na této zemi skončil...

Mezi těmito dvěma případy vraždy jsem jedno ráno zavolaný k porodu. A skutečně, když přijedeme do rodinného domu, porod je už rozběhnutý a malý tvor chce na svět. Velmi šikovná posádka záchranářů už udělala vše potřebné a za chvíli po mém příjezdu je miminko – holčička na světě! Je to radostný pocit. Je potřebné vykonat nutná vyšetření a potom transport do porodnice. Během cesty musíme ještě dvakrát zastavit kvůli ošetření, ale transport končí šťastně v porodnici s úsměvem na tváři všech zúčastněných. Jaká radost. Díky, Pane, za nový život!

V těch dnech mne nemine během jedné noci ani výjezd, řekl bych, neobvyklý. Jsem zavolaný do veřejného domu, kde se někomu udělalo špatně. Je vážně nemocný, musím ho odvézt do nemocnice. Mezitím, co v sanitce děláme ještě potřebná vyšetření, jedna z přítomných prosí o ošetření mladé dívky, které se udělalo také špatně a nemůže dýchat. I ta si zaslouží můj pohled na Ježíše, který trpí...

Takovéto výjezdy během čtyř týdnů mne trochu poznamenaly. Mezi dvěma vraždami porod miminka a návštěva veřejného domu. I kdybych fantazíroval, tuto kombinaci bych na tento měsíc asi nevymyslel. A přesto všude, v každém tom případě, v každém z účastníků těchto neobvyklých výjezdů, je pro mě přítomen On (sám Ježíš), který je Pánem života i smrti. *Martin Uher*

Ilustrační foto: unsplash

Indigová? Indigová!

„Bůh je světlo.“ (1 Jan 1,5)

TIP: „Studujte od nynějška ne pro sebe, ne pro výsledek, a ne tolik pro svou budoucnost, ale proto, že si to přeje Bůh. Řekněte to Ježíši, než se do učení pustíte. A studujte dobře, velmi dobře: udělejte z chvíle učení mistrovské dílo, které nabídnete Bohu. Ujišťuji vás, že vám to přinese mnoho radosti.“ *Chiara Lubichová*

Slovo moudrost pochází z latinského slova *sapere*, což znamená mít chuť, ochutnávat dobré věci. Moudrost je ono vnitřní světlo, které nám umožňuje vidět události, dějiny, náš život shora. Božíma očima, podle jeho plánu lásky.

Láska dává světlo moudrosti. Indigová (tedy tmavě modrá) symbolizuje oblast studia a moudrosti.

„Dej mi své srdce a já ti dám pár očí.“
Orientální přísloví

Studium, čas strávený ve škole, je přípravou na pomoc druhým v práci, kterou budeme jednou vykonávat, až budeme dospělí.

Jednou jsem se vrátila domů ze školy a měla málo času na učení. Byla jsem unavená a navíc jsem měla ještě doma pomáhat. Navečeřela jsem se, umyla nádobí a udělala další práci, která mě čekala. Pak jsem se pustila do učení. Další den jsem měla odevzdat úkol z dějepisu, který měl velkou váhu pro známku na vysvědčení, a tak mi na tom velmi záleželo. Mezitím za mnou přišla mladší sestra, abych jí pomohla s úkoly. Třikrát mne prosila a já jí vždy odmítla. Pak se mi to rozleželo v hlavě a řekla jsem si, že je to příležitost mít ji ráda. Tak jsem se přestala věnovat svému úkolu a dvacet minut jsem jí pomáhala. Byla jsem ráda, že jsem to udělala. Bylo už 22:30, když jsem se znovu dostala k dějepisu a chybělo mi ještě napsat tři stránky. Poprosila jsem Ježíše, aby mi s tím pomohl a dal mi inspiraci. Podařilo se mi to rychle dokončit a šla jsem bez obav spát. Druhý den jsem k mému velkému překvapení z úkolu dostala jedničku a učitel mi řekl, že se ještě nikdy nesetkal s lidmi s takovými myšlenkami jako u mne. Šla jsem na mši a nabídla tu jedničku Ježíši. Následovala jsem ho tím, že jsem plnila jeho vůli a on mi podal svou pomocnou ruku. *Clarence z Austrálie*

Dárkový certifikát

Předplatné časopisu
Nové město na rok 2025

PRO:

1

2

3

4

5

Ve dnech 26. až 29. září se konalo mariapoli v šumavském Srní na téma „Povolání a poslaní“.

Opět jsou tu Vánoce. Jako balzám na naše rány se vrací svátky života a pokoje, a to právě v době, kdy vane prudký válečný vítr a všude se stahují mračna terorismu. Ale počínaje těmito Vánocemi musí mír opět zvítězit, protože mír je život, zatímco válka je smrt. (...)

Aby lidstvo mohlo dál žít a žít lépe, musí být mír znovu uveden do pohybu, a to ne jako idea vedle jiných, ale jako základní idea lidského soužití, jako první zákon lidské rodiny, která bez něj už není rodinou. (...)

Božím plánem pro lidstvo je právě bratrství, které je možné i s lidmi jiné víry a přesvědčení, protože bratrská láska je v DNA každého člověka stvořeného k obrazu a podobě Boží...

Tyto Vánoce nám tedy říkají: Nevzdávejme se!

Šťastné a radostné Vánoce! Šťastný mír.

Chiara Lubichová (z časopisu Città Nuova 24/2003)

Milí čtenáři,

děkujeme Vám za Vaši blízkost během roku! Naše přání co nejkrásnějších, radostných a pokojných Vánoc vyjadřujeme myšlenkou Chiary Lubichové, která je stále aktuální.

Vaše redakce a redakční rada